

Det tilbageværende problem

Ved Den Danske Forenings 20-årsdag er det problem i al væsentlighed løst, der lå i at få ordentlig faktainformation om forholdene på flygtninge- og indvandringsområdet ud til offentligheden. I dag offentliggør den almindelige presse således det, som for 20 år siden kun blev trykt i Danskeren, og som foreningen selv måtte ud og putte i folks brevkasser.

Vi har også fået nogle solide stramninger af udlændingelovgivningen.

Stramningerne har imidlertid IKKE forhindret, at der stadig kommer et meget stort antal personer fra uintegrerbare kulturer ind i landet, samtidig med at de, der allerede er her, multiplicerer sig selv med forbløffende fart. De ubønhørlige tal viser, at vi står over for selv at komme i mindretal inden for dette århundrede i forhold til en gruppe, som efter al erfaring ikke vil indpasse sig i vor samfundsordning, nemlig muslimerne.

Denne konsekvens er så uhyggelig at se i øjnene, at de fleste vægrer sig ved at gøre det.

I erfaringens og de faktiske tals sted sættes derfor illusionen om, at det hele nok skal gå. Det, der faktisk gøres for at vende udviklingen, er helt utilstrækkeligt til at hidføre det ønskede, hvorfor det vel nærmest må anskues som en undskyldning for at kigge den anden vej.

Medens foreningen af demokratiske muslimer nu er nede på omkring 500 medlemmer, jubles der f.eks. over, at

over 90 procent af muslimerne ifølge en ny meningsundersøgelse tilslutter sig demokratiet som styreform. Undersøgelsen glemmer karakteristisk nok at spørge dem, hvad de forstår ved demokrati. I England har den slags forespørgsler f.eks. vist, at over en tredjedel af dem vil have indført sharia-lovgivningen.

Det tilbageværende - gigantiske - problem er kort sagt, at hverken pressen eller Folketinget drager de indlysende konklusioner af tilgængelige oplysninger og kendte erfaringer.

Fremtidsperspektivet VIL man ikke tage stilling til. Derfor VIL man heller ikke høre den eneste mulige konklusion, nemlig at hvis vi skal undgå at gøre en ulykke på vore efterkommere, er det nødvendigt at få massive hjemsendelser i gang af dem, der ikke vil assimilere sig.

”Det kan vi ikke”, hedder det sig.

Såh?

Kan vi bedre udsætte alle kommende generationer for de konsekvenser, magtovertagelser af den art, der nu står for døren, har haft alle andre steder, hvor muslimerne er trængt ind?

Det vil være let at komme i gang.

Man kunne f.eks. starte med ubønhørligt og undtagelsesfrit at fastholde dan-

ske leveregler her i landet - herunder leverpostej på de offentlige skolemadder, julefrokoster med flæskesteg på enhver arbejdsplads samt fællesbadning i svømmehallerne.

Det kunne nok få en og anden uassimilerbar person til at opgive Danmark som platform for sit fremtidige liv.

Hvis der dernæst følges op med udvisning af fremmede statsborgere, som kommer på den forkerte side straffeloven, vil det tynde yderligere godt ud i rækkerne.

Og lad os så se, hvor mange der bliver tilbage.

Uhørte forslag?

Prøv så blot at se, hvad der sker, hvis en vesterlænding træder ved siden af i f.eks. Saudi Arabien.

Er det i det hele taget ikke en tand for usselt, at samfundets spidser er ude af stand til at tage sig sammen til at forhindre, at landets børn udsættes for grove overgreb fra vildt fremmede mennesker, således som det efterhånden er blevet daglig kost?

Ole Hasselbalch

Ny udadvendt profil

DDFs nye næstformand går på gaden og lægger op til at give foreningen en mere udadvendt profil

side 6

Voldsmosespillet

Sommerens fornøjelige spil for både børn og voksne: Hvem slipper helskindet igennem Voldsmose?

side 12

Islam-konference i DIIS

En kætter til møde i udenrigsministeriets tænketank blandt talere, som ikke lader sig distrahere af virkeligheden.

side 10

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Giro: 4 54 75 51
BG Bank Reg.nr. 0415
Konto 454 75 51
BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
h.vinter@tiscali.dk

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:
Bibliotekar Harry Vinter (formand)
tlf. 20 91 88 39
h.vinter@tiscali.dk

Tomas Kierstein (næstformand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Dr. phil. Sune Dalgård
tlf. og fax 32 55 18 02
mobil: 26 47 21 77

Ole Steenen
ole.steenen@hotmail.com

Niels Bach Jensen
nielsbachjensen@yahoo.dk

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. after/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:
Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 61 13 00 32
pv@nypost.dk

International redaktør:
Konsulent Ole Gerstrøm

AV-konsulent
Henrik Søndergaard

Publikationsansvarlig
Per Bührmann

Distributionsleder
Lars Larsen

Ødelæggelsen af folkeskolen

Hvor længe?

Når vi i Den Danske Forening for 20 år siden advarede imod fremtidige problemer i blandt andet folkeskolen som følge af den hovedløse udlændingepolitik, blev vi ofte mødt med det retoriske spørgsmål:

Hvor længe skal fremmede have boet i Danmark, før i kan acceptere dem som danske?

I mellemtiden har problemerne hobet sig op. Børn af indvandrere, som af uvisse årsager skal kaldes tosprogede, selv om de ofte møder i skolen uden at kunne andet end modersmålet, forlader ifølge en PISA-undersøgelse for over halvdelen vedkommende 9. klasse uden at kunne læse og skrive.

Samtidig pointerer politikere af alle politiske observanser, at Danmark skal leve af "viden" i fremtiden. Vi advarede, men politikerne vidste bedre.

Nu forsøger de så at afbøde de forudsigelige problemer med den ene kostbare lappeløsning efter den anden. Senest vil Københavns Kommune nu bruge millioner af kroner på at sende

"tosprogede" i private skoler, - hvorefter kvaliteten af undervisningen i disse skoler må forventes at blive lige så dårlig som i den mishandlede folkeskole.

I stedet for et videnssamfund lægger man grundlaget for et uvidenhedssamfund.

Børn af 2. og 3. generations indvandrere behandles, som om de var mentale invalider.

Derfor er det nu os, der må spørge: Hvor længe skal indvandrere have boet i Danmark, før de kan accepteres som danske? Hvor mange generationer skal der gå, før politikerne vil holde op med at give dem særbehandling på bekostning af landets danske urbefolkning?

Eller for at tage fat ved nældens rod: Hvornår vil man henvise børn, som møder i skolen som fremmedsprogede, til skoler der, hvor de hører hjemme?:

I det land, hvor deres modersmål er det officielle sprog.

Harry Vinter

En god investering?

Ifølge MetroXpress d. 11/4 2007 taler op imod 80 procent af indvandrerbørn i 0. klasse utilfredsstillende dansk.

Tre ud af fire af de tosprogede børn i Århus, der starter i børnehavklassen efter sommerferien, taler ikke alderssvarende dansk.

Denne udvikling bekymrer rådmand Louise Gade. Tænk en gang. Godt gået!

I Albertslund er situationen endnu værre. Her er det hele 80 procent af de tosprogede, som har behov for støtte i dansk.

Formand for Kommunernes Landsforenings Børne- og Kulturudvalg er overrasket over de høje tal. Godt gået!

Han udtaler: Vi er nødt til at fange problemerne tidligt, så børnene kan blive

stimuleret sprogligt og er parate, når de starter i skolen. Ellers kan de ikke lære de andre fag, og så fastholdes de i en negativ social spiral, hvor de ikke får en uddannelse. Godt gået!

Selv Socialdemokraternes uddannelsesordfører, Christine Antorini, er enig! Godt gået!

Hun er endda helt med på, at det vil blive rigtig dyrt, at efteruddanne pædagogerne, så de kan følge screeninger op med kvalificeret sprogstimulering.

F.eks. vil det koste 450 millioner at efteruddanne naturfagslærerne. Men som hun udtaler: "Det er en god investering, for det vil spare mange penge til specialundervisning."

ER DET?

Ole Steenen

Sådan startede det for 20 år siden

Dr. phil Sune Dalgaard var en af initiativtagerne til Den Danske Forening.

Ved foreningens jubilæums reception i Roskilde d. 17. marts gav han følgende korte rids af den første begyndelse.

I 1985 afsluttede jeg som 63-årig min livslange ansættelse i rigets arkivvæsen. Jeg følte nu at måtte gå aktivt i kamp mod indstrømningen af helt fremmede mennesker i Danmark. Det havde jeg i årtier set på med største uvilje og bekymring, men holdtes tilbage bl.a. af hensyn til min stilling i arkiverne, som jeg følte ikke at burde bebyrde med en utvivlsomt meget omstridt og udskreget offentlig fremtræden.

Det viste sig imidlertid meget vanskeligt at komme til orde i bladene, men lykkedes dog til dels efter et par år med stigende uro over udviklingen især efter den ulykkelige udlændingelov fra 1983. Navnlig Søren Krarups uforståede kamp mod udviklingen kridtede banen op. Da han i september 1986 tog fat på gennem en ny komité at starte en målrettet indsats mod den store landsindsamling "Flygtning 86" og mod loven af 1983, opfordrede han mig til at indtræde i komiteen, hvad jeg gerne gjorde, og søgte i de næste mange måneder at udføre min del af de ganske arbejdskrævende opgaver i komiteen. Det blev min ene indgang i kampen men sideløbende dermed blev det initiativ, som andre kredse i København havde taget, og som efter ganske lange drøftelser og forberedelser førte til stiftelsen i marts 1987 af Den Danske Forening.

Fra starten havde jeg sammen med en gammel, erfaren journalist påtaget mig at få foreningens medlemsblad "Danskeren" op at stå. Det var et meget tidkrævende og mangeartet arbejde, men lykkedes dog med det tilsigtede resultat. Det var derfor ikke efter ønske, at jeg i 1988 måtte påtage mig også at være foreningens formand og måtte bestride begge hverv, indtil det endelig i 1990 lykkedes at få Ole Hasselbalch til at påtage sig formandshvervet. Det blev indledningen til et meget langvarigt og betydningsfuldt formandskab.

Mine få år som formand kom imidlertid til at rumme nogle af de mest dramati-

ske konfrontationer med den efterhånden meget sammentømrede og hensynsløse front af såkaldte antiracister, som på alle mulige måder søgte at hindre vor beståen og aktiviteter. Det var begyndt allerede ved vort stiftelsesmøde i Virumhallen 18. marts 1987 med voldsomme angreb og fortsat ved vore følgende større møder. Nu fortsatte det med nye midler for at hindre, at vi overhovedet kunne afholde møder for vore medlemmer og sympatisører eller for almenheden. I lang tid måtte vi se på, at vore møder blev forhindret eller chikaneret enten direkte eller ved, at lokalelejeaftaler blev fragået af udlejerne, så vi pludselig stod på gaden uden normal mulighed for at afholde møder under tag og med sædvanlige mødefaciliteter. Vi stod imidlertid fast på, at vore møder skulle gennemføres, om det så måtte ske på åben gade under de mest primitive og ubeskyttede forhold. Det gav selvsagt vore modstandere mulighed for at angribe os fysisk og henviste os til at stole på den beskyttelse, politiet så var forpligtet til at yde os.

Denne ekstreme situation kulminerede i to store sammenstød ved DDF-møder i Gentofte og på Østerbro 7. og 26. september 1988, hvor de offentlige lokalelejerne havde brudt lejemålene, så vi måtte holde møderne i det fri udenfor efter at have anmeldt dem til det stedlige politi som demonstrationer. De førte begge til store moddemonstrationer af talrige skarere af yderst truende og voldelige

"antiracister" og autonome fra den yderste venstrefløj, hvor kun til dels utilstrækkelige politistyrker sikrede os mod at blive løbet helt over ende eller maltrakteret på liv og lemmer. Vi - inklusive adskillige ældre damer, som Ekstra-Bladet latterliggørende havde omtalt som DDFs "tanter", men som vist Jesper Langballe i beundring for deres mod og standhaftighed i stedet gav hædersnavnet "jerntanter", blev imidlertid på vor plads.

I Gentofte 7. september, hvor vi til mødet havde fast aftale om leje af et større mødelokale i kommunens fine nye centralbibliotek, appellerede jeg stærkt direkte til borgmesteren om at fastholde aftalen. Men forgæves. Først da politiforstærkninger med hunde var nået frem og havde fået fordrevet demonstranterne, som også bestod af en del "punker"piger med grønt eller ildrødt hår, som var dygtige til at overspytte os, kunne mødet begynde med en gammel, højt dekoreret norsk modstandsmand som taler. Han måtte stå på vor sekretærs køkkentrappetage som talerstol og tale med en megafon for at blive hørt, men havde nok tidligere mødt det, som var værre. Det gav et meget sigende billede af møde- og ytringsfrihedens daværende vilkår i Danmark.

Mødet på Østerbro var sikret lokale ved lejeaftale med KUC (Københavns Ungdoms Centre) i Medborgerhuset i Århusgade, men aftalen blev brudt, så vi måtte bruge gaden udenfor. Ole Hassel-

balch skulle meget passende til situationen tale om "Indvandringspolitikken og ytringsfriheden". Moddemonstranterne havde fået anvist en tilstødende gade, men myldrede hurtigt over foran os, hvor politiet kun med største besvær kunne holde dem stangen. Jeg blev som leder og demonstrationsanmelder af vort møde stærkt anmodet af politilederen om at opløse vort møde, hvad jeg bestemt nægtede, så betjentene måtte fortsætte med at modstå presset bag deres plastskjolde. Autonome kastede fra gaden malingsglasbomber ind over os, så mange fik tilsvinet eller ødelagt deres overtøj. Først efter en times tid lettede situationen noget, så Hasselbalch ved 21-tiden kunne begynde at oplæse sit foredrag i skæret fra en galdelygte. Sådan var vilkårene her.

Situationen var dog tydeligvis blevet for belastende for politikerne, så KUC søgte, utvivlsomt efter besked fra højere sted, at finde en ordening med os. Den sikrede os mødemulighed i nogle af medborgerhusene, hvor vi faktisk i de følgende år holdt en del møder i København. Presset fortsatte derimod så at sige overalt i provinsen i adskillige år derefter og vanskeliggjorde og indskrænkede i høj grad vor mødeaktivitet dér bl.a. ved at skræmme lokalejere fra at udleje til os.

Min tvungne forbindelse af formandspost og redaktørhverv vedblev som nævnt til foråret 1990, da Hasselbalch endelig overtog formandskabet. I de følgende år af 1990'erne kunne jeg så koncentrere mig om det stadig mere

krævende redaktionsarbejde, efterhånden meget effektivt bistået af Peter Neerup Buhl, der gradvis overtog det meste. Jeg vedblev dog at stå som medieansvarlig redaktør og gennemgik fortsat på forhånd de enkelte numre for at bistå med råd og dåd til de skiftende producerende personer og for at kunne gribe ind, hvis der agtedes optaget noget, som jeg af den ene eller anden grund måtte afvise. Denne tilstand fortsatte til 2006, da der skete så store ændringer i produktionen, at jeg fandt at måtte fratræde som ansvarlig redaktør, hvilket dog først blev effektueret og fremgik af bladet fra foråret 2007. Dermed afsluttedes en så at sige uafbrudt tilknytning til "Danskeren"s redaktion og fremstilling siden foreningens start i 1987.

Nogle billeder fra receptionen

Foreningens første formand, Dr. med. Johannes Clemmensen på 99 år! var hædersgæst.

Folketingsmedlem Søren Krarup, som i 1987 startede modstanden imod indvandringen, var gæstetaler.

Vinen var god og maden var en nydelse for både øje og mund.

Der blev sunget og snakket, og stemningen var i top.

Alle fotos i reportagen er © [SEM](http://www.japanskdanmark.dk) fra www.japanskdanmark.dk

EkstraBladet i fedtefadet

EkstraBladet var til stede ved foreningens 20-års reception 17/3 i Roskilde. Ganske vist ikke ved en reporter, men ved en skribler af den art, visse aviser nu om stunder bruger til at levere muzak på bagsiden.

Jeppesen hedder EkstraBladets version af slagsen.

Det kom der så en bagside ud af 19/3. Hovedindholdet er referater af mærkelige udsagn fra mennesker, Jeppesen har talt med ved receptionen, men som dog ikke lader sig identificere. Holdbarheden af referaterne lader sig folgelig heller ikke verificere. Kontrollerbare faktaoplysninger fra begivenheden skorter det i det hele taget på. Af de få, der er blevet plads til, ses imidlertid, at muzakmanden end ikke havde styr på, hvem der befandt sig på talerstolen.

Faktisk er næsten ingen af hans kontrollerbare oplysninger rigtige, bortset fra en konstatering af, at rødvinen var for kold.

Så vi kan vel tillade os at gå ud fra, at det er på dette felt, Jeppesen har sin egentlige ekspertise.

Man kunne næppe vente sig andet. I foreningens jubilæumsannonce, som det med en del besvær lykkedes at få EkstraBladet til at trykke, kan læses, hvorledes Foreningens forudsigelser fra for 20 år siden har holdt stik. Som bekendt skrev bladet dengang stort set ikke noget som helst om emnet, der holdt stik.

Tilsyneladende er chefredaktionen da heller ikke imponeret af sin bagsidereporter. Den er derfor nødt til at puste en leder op 20/3.

Vi læser denne med spænding.

Det er jo trods alt samme EkstraBlad, som i midten af 90-erne i retten måtte skrive under på, at man regulært havde fyldt læserne med løgn om foreningen og dennes formand – for senere at dukke op på samme formands adresse med

frakken oppe om ørerne for at bede om godt vejr.

Hvorfor? Jo, man havde jo da altså desværre kedeligt nok opdaget, at bladets dækning af tingenes tilstand var helt ude i hampen (det havde en god del af den svindende læserskare vist nok også). Så bladet ville da gerne have tilgang til foreningens informationsarkiv. Hvordan med det - please?

Ja, ja, da da. Hellere én omvendt synder end - hvad var det nu, det var? Så lad dog barnet.

Men hvorfra blæser vinden mon nu her i 2007 hos chefredaktøren? Er hans stol i dag ikke beklædt med den forhenværende konservative minister Hans Engel? Manden der dengang var ude af stand til at se de problemer på udlændingområdet, som hans efterfølgere i den nuværende borgerlige regering med stor patos hævder at have løst?

Betonblok

Jo da. Så naturligvis: Vinden på EkstraBladets redaktion er vendt den anden vej igen: "Hovedparten" af foreningens medlemsskare er således - ifølge lederen - et "besynderligt sammenrend af landsbytosser og kæntrede menneskeskæbner".

Hvor er mon de øvrige foreningsmedlemmer blevet af i mellemtiden? Eller var det hos kæntrede landsbytosser, bladet søgte sine kilder dengang? Er tosserne kommet til siden? Eller hvordan og hvorledes og hvornår?

Medarbejderne må have svært ved at følge med vinden i EkstraBladets redaktionslokaler, hvor en voldsom træk af tom luft tilsyneladende er sat i forstandens sted: Hvor var vi i går, hvor er vi i dag, hvor er vi mon i morgen, hvor-

dan skal lille mig nu sno sig?

Snart er der nok ikke plads til andet end folk i muzakklassen, hvis hovedtalent er at kunne sige noget uden at sige noget som helst.

- Hov, for øvrigt, mens vi er ved de kæntrede eksistenser: Var det ikke samme Engel, hvis politiske karriere kæntrede op ad en betonblok på motorvejen efter en løftet aften i byen?

Men nu er han altså på ret køl igen, manden fra den forliste limousine, oven i købet forsynet med clairvoyante evner. For det må han jo da have, hvis han véd så meget om, hvem der er medlemmer af Den Danske Forening, at hans blad endog kan lave regnestykker over andelen af landsbytosser i forhold til den samlede medlemsskare.

Som belæg bringer lederen i øvrigt - naturligvis, hvad skulle den ellers have gjort - et udvalg af vanvittigt lydende udsagn, der tillægges foreningen.

De ser ud til at være hentet i bladets samling af egne ældre artikler samt på de eksotiske hjemmesider, hvor man gør sig i den slags. Længere rækker

bladets kapacitet altså ikke i dag: Det tætteste man kommer på en evighedsmaskine i journalistikkens verden, nemlig et organ, der skaber nye historier med belæg i de gamle.

Det skulle lederskribenten nok ikke have gjort. Ud over udsagn, der vanskeligt kan undgå at lyde vanvittige, eftersom de er klippet ud af deres sammenhæng, er nemlig også medtaget nogle, som slet ikke hidrører fra foreningen, ja endog et enkelt, som det officielt ad rettens vej blev slået fast, at denne ikke kunne holdes ansvarlig for.

Tja, sådan kan det gå, når en nærsynet chefredaktør uden briller suser gennem nattermørket på informationsmotorvejen med ruderne blandede af forliste politiske ambitioner.

OH

DDF-kampagne blandt halvmåner og stjerner

Foreningens næstformand gik på gaden i Århus, for at gøre byens borgere opmærksomme på *Hvad sagde vi* kampagnen.

Af Martin Seest

Solen skinner ned over Store Torv i Århus, og der er forårssmil at spore i de mange ansigter, der denne lørdag middag i april passerer hjertet af byen. Stemningen på torvet er afslappet, og solen har tydeligvis lokket mange ind til bymidten, der ikke har noget formål, andet end at nyde årets hidtil varmeste dag.

Ud over torvets omdiskuterede vandkunst, møder de mange århusianere også synet af rød/hvide plakater fra Den Danske Forening med ordene "*Hvad sagde vi*"

Ved et bord sat op til dagens anledning, står tre af DDFs medlemmer iklædt foreningens velkendte logo, og uddeler materiale til interesserede Århusianere.

Næstformand Tomas Kierstein er et af medlemmerne, og han smiler venligt til alle nysgerrige forbipasserende, og tager en snak, og i flere tilfælde debat, med de mennesker, der vil have uddybet plakaternes budskab.

"Meningen med kampagnen er at få gjort opmærksom på hvor godt de forudsigelser vi lavede for 20 år siden har ramt," forklarer Tomas Kierstein om dagens begivenheder, og fortsætter:

"Ja, faktisk har virkeligheden overhalet forudsigelserne, således at det i dag er værre end vi forudsagde"

Trivsel omkring Tomas

På torvet nærmer et nysgerrigt par sig, de har fået øje på plakaterne, og vil høre nærmere omkring baggrunden for budskabet.

Tomas Kierstein forklarer dem venligt om dansk indvandrerpolitik de sidste 20 år, og et par oplyste minutter senere fortsætter parret videre. De bliver dog hurtigt afløst af en lille ubarberet mand i lilla strikswear, der vil gøre opmærksom på sin uenighed med kampagnens budskab, og indleder sig i en debat med Tomas Kierstein.

Konkrete fakta omkring dansk indvandringspolitik er dog svære at benægte, og kort efter fordufter manden igen.

Tomas Kierstein fortæller videre, at det er en blandet modtagelse DDF får: "Nogle er positivt interesserede og andre vrænger på næsen", siger han, og fortsætter:

"Størstedelen, især unge, ved dog ikke særlig meget om os, og det viser meget godt hvorfor vi skal ud at fortælle hvem vi er, og gøre danskere opmærksom på at vi var de første der slog vagt i gevær overfor den muslimske masseindvandring, og at der derfor må være en begrundet mistanke om at det vi siger i dag også kan gå hen og holde stik 20 år frem i tiden."

Fremmede indtog byen

I byens centrum nærmer det sig lukketid for butikkerne, og Tomas begynder at pakke kampagnen ned, efterhånden som antallet af forbipasserende

bliver færre.

Fra den tilstødende gågade skærer lyden af trommesalver og arabiske slagord sig pludselig igennem den blide forårsvind på Store Torv, og kort efter kommer en gruppe på 150 fremmede til syne med blafrende irakiske og tyrkiske flag, mens de råber slagord omkring kurderes rettigheder i Irak.

Tre yngre fremmede bestiger torvets kunstværk med blåt halvmåneflag, alt imens der afholdes taler på fremmede sprog i megafonerne.

Flere Århusianere ser forbavsede til, men hos Tomas Kierstein er der ikke nogen overraskelse at spore:

"Det sætter hele vores kampagne i dag i relief," siger han, inden han indleder en samtale med to studerende, der også vil høre om DDFs holdninger.

Da Tomas Kierstein få minutter senere forlader torvet, er det stadig de fremmede med deres store viftende flag med halvmåner og stjerner, der dominerer bybillede i centrum af byen.

En ældre dansk dame stopper kort op og ryster på hovedet, inden hun fortsætter videre.

Det der startede som en mild forårsdag i centrum, minder nu pludselig mere om en varm dag i Baghdad.

Ikke noget opløftende syn, på et af landets ældste torve, og man fristes til at sige – Hvad sagde vi!

Der er forholdsvis flere indvandrede muslimer, der konverterer til kristendommen, end danske kristne, der konverterer til islam

Af Harry Vinter

Hvor mange det drejer sig om

Medierne har på det seneste haft fokus på det faktum, at mange danskere konverterer til islam. Både DR-tv og TV 2 har berettet om fænomenet, og senest har imam Abdul Wahid Pedersen meddelt, at der skal oprettes en moske, hvor alt skal foregå på dansk.

Der er betydeligt mindre fokus på de muslimer, som konverterer til kristendommen, selv om det i virkeligheden drejer sig om et forholdsmæssigt meget større antal. Årsagen er, at de går betydeligt mere stille med dørene. Dels er kristendom et personligt anliggende, som ikke udbasuneres i det offentlige rum, dels foreskriver islam dødsstraf for frafald. Der kendes ikke eksempler på, at frafaldne er blevet slået ihjel i Danmark, men de udsættes for udstødelse og en voldsom chikane fra deres tidligere trosfæller.

Religionsforsker Mogens S. Mogensen har studeret kristne konvertitter fra islam. Han hævder, at antallet af muslimer, der konverterer til kristendommen, har været stærkt stigende i de seneste år. Alene i årene fra 2000 til 2004 konverterede 307 personer til kristendommen. Over en 30-årig periode drejer det sig i alt om 700-900, der er konverteret, - men for 30 år siden var antallet af muslimer i Danmark ganske beskedent. Op imod halvdelen af de konverterede er iranere og farsitalende afghanere

I Mogensens bog "Når danskere skifter tro" fra november 2005 hævdes det, at 3000-3500 danskere har konverteret til islam. Forskere ved Københavns Universitet mener, at dette tal er for højt sat, og at det næppe drejer sig om flere end 2500.

Hvis vi accepterer det tal på 3000, som DR TV-avisen bragte 22/2 2007 og sætter det i forhold til anslået 5 millioner danskere, så drejer det sig om 0,6 promille af den danske befolkning, som har konverteret til islam.

Hvis vi forsigtigt antager, at der bor 250.000 muslimer i Danmark og at 800 af disse har konverteret, så er det 3,2 promille af muslimerne, der har forladt islam til fordel for kristendommen.

Der er altså forholdsvis fem gange så mange, der har konverteret fra islam til kristendom end fra kristendom til islam.

Det skal ses i lyset af de alvorlige konsekvenser, som frafald fra islam indebærer for de frafaldne.

Vi skal samtidig erindre os, at der er mange både kristne og muslimer, der forlader deres religion uden at tilslutte sig en anden.

Islams frafaldne

Frafaldne fra islam har dannet netværk for at støtte hinanden. Et sådant kan studeres på den meget seriøse hjemmeside "Apostates of Islam" (islams frafaldne):

www.apostatesofislam.com/

Her beretter mange frafaldne, hvorfor de forlod islam.

På hjemmesiden kan man ligeledes læse argumenter for, at Muhammed ikke kan have været en profet. En så ondsindet, voldelig og seksuelt perverteret person kan ganske enkelt ikke være repræsentant for nogen gud, hævdes det.

Ligeledes opremses en lang række eksempler på absurditeter og selvmodsigelser i Koranen. Koranens forfattere har f. eks. viderebragt et tankespind fra en gammel græsk filosof, som påstod, at mandens sæd kommer fra rygøjlen.

Centralrådet af ex-muslimer i Tyskland

I Tyskland har den iranskfødte kvinde Mina Ahadi taget initiativ til dannelsen af en forening, som har til formål at hjælpe folk, som ønsker at forlade islam. Det gælder især kvinder, som flygter fra den undertrykkelse, de udsættes for i det muslimske miljø. Mina Ahadi har siden modtaget dødstrusler og lever under politibeskyttelse. I et interview i Der Spiegel 27. februar forklarer Mina Ahadi, at foreningen blandt andet har til formål at virke som en modvægt overfor de muslimske organisationer, som ikke repræsenterer sekulært indstillede

muslimske indvandrere. "De er fjendtligt indstillede overfor mennesker i almindelighed og kvinder i særdeleshed", forklarer hun.

Ahadi fortæller, at hun håber, at foreningen kan hjælpe kvinder, som undertrykkes af islams regelsæt.

"De ønsker at tvinge kvinder til at bære tørklæde. De skaber et klima, i hvilket piger ikke har lov til at have en kæreste eller at gå på diskotek, og i hvilket homoseksuelle demoniseres. Jeg kender islam, og for mig betyder islam død og smerte."

"Det er ikke muligt at reformere islam", fortæller Ahadi til sidst i interviewet. "Vi vil danne en modvægt til de islamske organisationer. At vi er nødt til at gøre det under politibeskyttelse viser, hvor vigtigt vort initiativ er."

Kilder:

DR-tv-avisen 22. og 23. februar 2007

Fyens Stiftstidende, 20. februar 2007

Der Spiegel, 27. februar 2007:

www.spiegel.de/international/spiegel/0,1518,468828,00.html

www.udfordringen.dk/art.php?ID=7276

www.apostatesofislam.com/

Liv og død for den frie verden

Under den Kolde Krig samledes i december 1960 i Paris en lang række ledende eksperter til en "international konference om den sovjetiske politiske krigsførelse" og midlerne til at imødegå den. 50 indlæg fra konferencen blev samlet i bogen "Vie ou mort du monde libre" (Éditions de la Table Ronde, 1961), som i dag er interessant læsning med truslen fra islam i baghovedet.

Der er mange ligheder mellem truslen fra kommunismen og fra islam. Den daværende generalsekretær i NATO, Paul-Henri Spaak, beskrev i sit konferenceindlæg de naivister, der forsøgte at udtænke et "kompromis" med Sovjet – at nærme sig dets position 10, 20, 30, 50 eller 90 % – og at "forstå" modparten. Disse mennesker, pointerede Spaak, bliver i reglen behandlet langt værre af fjenden end de, der fra starten har modet til at stå kompromisløst fast på det, der er væsensforskelligt fra kommunismen.

Spaak udpegede Sovjets farligste propagandamotto: "Den fredelige sameksistens". For hvem kan sige nej til et sådant tilbud? Et dét udgangspunktet, bliver den fri verden tvunget til at tolerere totalitarismen i stedet for principielt at bekæmpe den.

Her kan man indvende, at holdt de to systemer sig bag egne grænser, ville modparten ikke have noget problem. Men som det fremgik på konferencen, havde alle frie lande et betydeligt befolkningselement, kommunistpartierne og deres sympatisører, som reelt totalt adlød Sovjet.

Dette forhold genkender vi jo i dag mht. den islamiske verden kontra Vesten. Det er ligeledes slående at se, hvordan verdens fattigdom og uretfærdigheder også dengang blot var et på-

skud for totalitaristernes vrede fremfærd, og hvordan nyttige idioter i den fri verden igen og igen hoppede på limpiden: Hele tiden mente de at se "liberale" repræsentanter for kommunismen, fx spillede Gomulka og Ceaucescu (!) sådanne roller, som repræsentanterne for "euro-islam" spiller i dag. Men tiden afslørede dog deres sande ansigt...

Med tanke på de rapporter, der hver dag kommer om islam og indvandringen, hvori den dybe tallerken synes at

førmoderne kulturtræk, men dog reelt accepterer deres konsolidering) kontra anti-indvandringsholdningen, der er endnu mere dæmoniseret end datidens anti-kommunisme (fordi begge holdninger går ud på at bekæmpe fjenden konkret, person for person).

I Sovjets propaganda-arsenal indgik – i lighed med den islamiske verdens i dag – at give Vesten dårlig samvittighed og en følelse af moralsk mindreværdighed ved at henvise til historien (som regel ganske ubeføjet). Og som det blev påpeget af en amerikansk professor under Paris-konferencen i 1960, inddelte Sovjet verden i en "fredszone" (den kommunistiske) og en "krigszone", som kun havde en stakket frist, til den blev indlemmet. Altså en direkte kopi af islams "dar al-islam" og "dar al-harb".

Pieter Breughel: De blinde leder de blinde. 1568

skulle genopfindes hver gang, nikker man også genkendende til en polsk politisk flygtning 47 år gamle klage om, at i stedet for at organisere forsvaret mod fjenden, skændes de lærde om tolkningen af detaljer af hans væsen.

Informationschefen for USA's forsvarsakademi kom under 1960-konferencen med et eksempel på sådanne ulyksalige "differentieringer" eller nuanceringer: At striden mellem Sovjet og Kina-kommunismen skulle være en strid mellem en for Vesten mindre og mere slem kommunisme, hvor vi burde vælge side. Det er ligesom de aktuelle snurrepiberier om shia- og sunni-islam, "sekulære", modernister, sufister etc., der alt sammen i forhold til vestlig civilisation dog er ét væsensforskelligt fedt.

Datidens slappe "ikke-kommunister", som gik med på "fredelig sameksistens"-flosklen og så ned på de uanancerede "anti-kommunister", har en indlysende aktuel parallel i integrationsnaivister (der hele tiden verbalt fordømmer

En meget vigtig forskel mellem den daværende Sovjet-blok og nutidens islam-blok fremgik dog også af konferencen: "Det svageste led i den sovjetiske magt ligger i forholdets til dens egne undersåtter." Her er forholdet i islam-blokken jo omvendt: Det store flertal er endnu mere anti-vestligt og lidenskabeligt koran-troende end regeringerne, der snarere må holde igen og neddæmpe massernes lyst til at slagte vesterlændingene her og nu.

Sovjet brød sammen pga. folkemassernes utilfredshed eller ligegyldighed; islams imperium får uafbrudt fornyet styrke fra folkemassernes begejstring for sagen. Netop derfor har denne totalitarisme levet i 1.300 år og kan vel leve i 1.300 år til, mens kommunismen kun holdt i godt 70 år. Og netop derfor er Vestens konflikt med islam i endnu højere grad end konflikten med kommunismen et spørgsmål om liv og død for den frie verden.

Peter Neerup Buhl

Enhedslisten: Ud med Marx - Allah akbar

Nej, kvinden som her skal stenes er ikke Asmaa Abdol-Hamid. Sidstnævnte har nemlig som en vel dresseret papegøje lært at sige nøjagtigt, hvad hendes ejermænd forventer af hende. Hun skal nok vide at være lydige, så hun ikke skal dele skæbne med den revolutionære kvinde på billedet.

Det giver Asmaa Abdol-Hamid en følelse af frihed. En frihed, som er en illusion. For hvis hun vovede at tale sine ejermænd imod, ville hun ende som kvinden, der skal stenes, eller hun ville dele skæbne med en ægte flygtning som Ayaan Hirsi Ali.

Og Enhedslistens "socialister", - ja, deres sympati ligger hos den veldresserede papegøje, som snakker sine undertrykkere efter munden. - Ikke hos de frihedselkende mennesker, der med livet som indsats sætter sig op imod deres undertrykkere og som ægte revolutionære hævder den sandhed, at religion er opium for folket.

Denne iranske kvinde er fundet skyldig i forbrydelsen "kærlighed". Den forbrydelse begår man ikke ustraffet i Asmaa Abdol-Hamids idealsamfund!

Enhedslistens metamorfose

Enhedslisten blev dannet i 1989 som et samarbejde mellem venstrefløjspartierne VS, DKP og SAP.

Der var partier, som hvilede på et klart marxistisk grundlag.

Det er derfor interessant at genopfriske, hvad Karl Marx skrev i sit skrift «Kritik af Hegels Retsfilosofi» fra 1843:

"Religion er det undertrykte menneskes suk, hjertet i en hjerteløs verden, ligesom den er ånden i en tilværelse uden ånd. Den er opium for folket. Afskaffel-

sen af religion, som er folkets illusion om lykke, er nødvendig for opnåelsen af virkelig lykke. Kravet om at opgive illusionen om dens forhold, er kravet om at opgive de forhold, som nødvendiggør illusionen".

Marx mener, at det menneske, som underkaster sig religion, lever i en illusorisk virkelighed. Det lægger ansvaret for sin skæbne på en Gud og fralægger sig ansvaret for sit eget liv:

"Det er ikke mig, der ikke vil trykke dig i hånden. Det er noget, som min Gud forbyder mig", som Enhedslisten nye

kandidat sagde til en mandlig debattør.

At et oprindeligt ateistisk parti, som afviste religion som "opium for folket" nu opstiller en kandidat, som lader sit liv styre af Allah og hans profet, må anses for intet mindre end en revolution.

Så oplevede de gamle socialister da omsider den længe ventede revolution. Men det var ikke verden, de forandrede - for nu at blive i den marxistiske terminologi, - det var sig selv.

Harry Vinter

Møde med forfatteren John Järvenpää

Den svenske forfatter og sociolog John Järvenpää holdt foredrag om Sverige under den nye borgerlige regering i København d. 4. april som Den Danske Forenings gæst.

DDFs formand Harry Vinter bemærkede indledningsvis, at forholdene er slemme i Danmark, men meget værre i Sverige. Eller som de siger i DR-TV: De er længere fremme i Sverige.

Det kunne John Järvenpää bekræfte. Han opregnede talrige eksempler på, at svenskere diskrimineres i deres eget land. Han fortalte om massevoldtægter af svenske piger og myndighedernes

bestræbelser på at holde gerningsmændenes oprindelse hemmelig. Han fortalte, hvordan medlemmer af Sverigedemokraterna, som politisk svarer til Dansk Folkeparti, udsættes for

"berufsverbot". Selv har John Järvenpää ikke kunnet få ansættelse i sit fag på grund af sin kritiske holdning til den fremmede kolonisering af Sverige.

Hvad udlændingepolitikken angår, er forholdene ikke blevet bedre under den nye borgerlige regering. Udviklingen fortsætter sin skæve gang.

Forsørgelsen af de mange uproduktive udlændinge har medført store forringelser af den generelle velfærd for socialt udsatte svenskere, sygehusvæsen osv.

John Järvenpää så mørkt på fremtiden, men så ikke noget alternativ til at fortsætte den folkelige modstand imod udviklingen.

Kætter ved islam-konference i Udenrigsministeriets tænketank DIIS

Af Ole Gerstrøm

Jeg deltog i nævnte konference, hvor der var op mod 100 deltagere. Det var udenrigspolitiske forskere, pressen, diplomater og universitetsfolk (bl.a. 2 fra London University og en professor fra Oxford). Stemningen i disse kredse er ren appeasement (som Neville Chamberlain, der vendte hjem fra et møde med "hr. Hitler" i 1939 og sagde "peace in our time"). Alle i dette universitetsmiljø ligger åbenbart på maven for islam, som "i det mindste fortjener respekt. Det er en forfulgt minoritet. Vi må prøve at forstå deres tanker."

Jeg deltog ikke for at høre talerne som, jeg af erfaring ved, bevæger sig i rent teoretiske cirkler uden berøring med virkeligheden. Jeg deltog, fordi jeg gerne ville sige noget til deltagerne. Jeg tror det lykkedes.

Først tog jeg udgangspunkt i en bemærkning fra Dr. Thomas Scheffler (amanuensis ved Carsten Niebuhr Institutet, Københavns Universitet) om at "i ethvert samfund er der noget helligt (sacred) som ikke bør fornærmes (be insultet)." Jeg fremhævede, at der findes det sekulære samfund, hvor det religiøse henvises til privat-sfæren. Jeg sagde, at megen religion er dum overtro (stupid superstition). Det gælder paven i Rom, og den amerikanske præsident med hans fundamentale kristendom. Og også islam med de skøre regler om f.eks. dødsstraf ved visse former for seksuel adfærd. Så sagde jeg direkte "islam is stupid superstition" (islam er dum overtro), og "I

have no respect for islam" (jeg har ingen respekt for islam)." Dr. Scheffler begyndte at protestere lidt, men så spurgte jeg ham, om han tror på, at man kommer i helvede, hvis man ikke følger bestemte regler. Han tav, og forsamlingen grinede. Jeg havde sagt det usigelige i disse kredse, og jeg fornemmede at mange følte en lettelse.

I kaffepausen kom mange hen til mig med venlige bemærkninger. Jeg spurgte Jørgen Bæk Simonsen, om han var enig med mig. Han svarede "jaeh...", altså Danmark er jo ikke en sekulær stat." Jeg spurgte, om han tænkte på folkekirken. Ja, det var indvendingen. Men ellers var vi enige! Og Muhammedballaden var en politisk sag startet af arabiske regeringer. Det var vi også enige om.

Næste taler var en dame fra University of Paris, Azadeh Kian, der fortalte om den franske tørklædesag, og hvordan muslimske kvinder markerer deres selvstændighed ved at bære sløret. Jeg var oppe som den første til at kommentere, og jeg tog udgangspunkt i Hirsi Ali's påvisning af kvinders undertrykkelse i Theo van Goghs film Submission, og jeg nævnte hvordan muslimske kvinder, i moskeen bliver forvist til sidelokaler, og derhjemme må stå i køkkenet, mens mændene tager for sig i dagligstuen. Jeg nævnte også den briti-

ske Channel 4 dokumentar fra The Green Lane Mosque i Birmingham, hvor imamen påbyder, at hvis kvinder ikke bærer slør så skal man slå dem (hit them). Jeg stod op foran første række, og bevægede mig et skridt til siden, hvorved jeg nærmede mig kvinden. Så råbte hun "dont come near me" (kom ikke nærmere) jeg svarede "I shall not touch you" (jeg rører dig ikke) og forsamlingen grinede. Hun havde afsløret sig som muslim (hun bar ikke slør). Endeligt nævnte jeg videre fra TV-dokumentaren videlolinket fra Saudi Arabien, hvor imamen erklærede, at ALLE kvinder skulle bære slør. Muslimkvinden vrængede af mig "and so what," (og hvad så) hvortil jeg svarede, "they are paying the show" (de betaler gildet). Folk grinede igen.

Næste taler stod ikke i programmet, men kom på alligvel. Det var en sød charmerende ung pige uden navneskilt. Det viste sig at være Mona Sheik uden slør. Hun udfoldede sine sædvanlige ligegyldigheder, som jeg ikke kommenterede.

Seniorforsker Ulla Holm fra DIIS gik hen til muslimkvinden Azadeh Kian og lagde hånden på hendes arm. Det var tydeligt, at hun skulle trøstes, efter at have stået over for en vantro, der "hånede" hendes religion. Måske djævelen selv i forkledning.

Morgenbord i Taastrup

Af Birte Frandsen

Fatter, kom nu ind og sæt dig ved vinduet, hvor jeg har dækket morgenbordet.

Jamen Mutter dog, kan du så få fjernet det Dannebrogflag og få slukket for CDeren med danske sange af Aksel Schiøtz! Og du skal ikke sætte det fynske forår af Carl Nielsen på i stedet!

Jamen Fatter, sådan har vi da siddet her hver søndag morgen, siden vi gik på pension.

Vist så Mutter, vist så, men det er andre tider, og i dag kan man let komme under mistanke for at drive nationalistisk, undergravende virksomhed og racistisk adfærd.

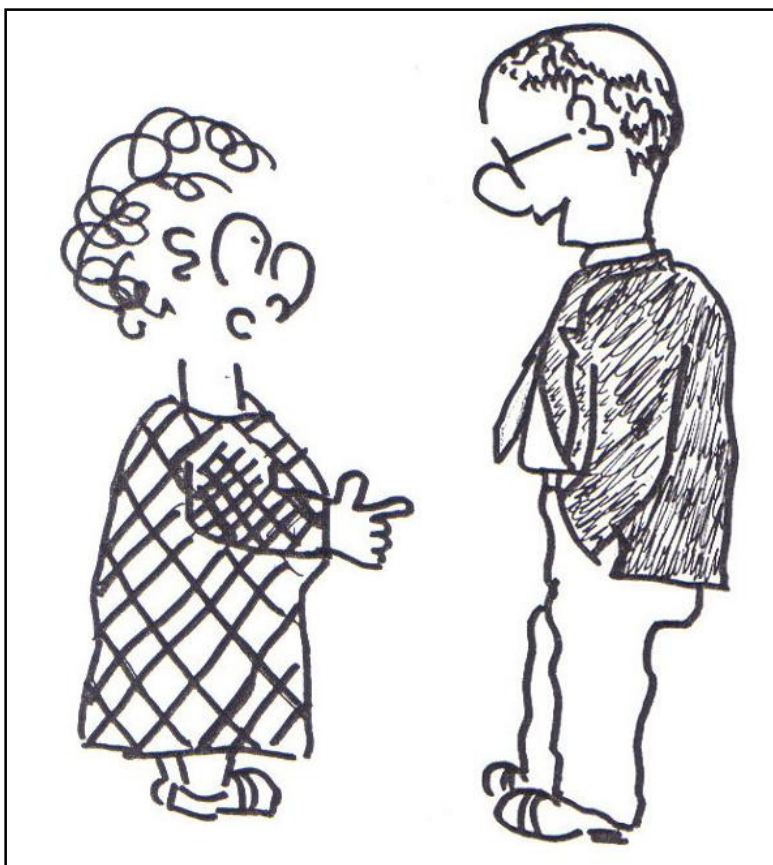
Du skal huske på Mutter, at de kloge skriverkarle inde i København ved hvad det drejer sig om, og en af dem har tilmed sagt, at man kan kende de der fæle racister på deres gule ansigtshud og skæve gang. Mutter, lad mig se rigtigt på dig og gå lidt frem og tilbage – uha Mutter, den er vist helt gal med dig. Godt at Carsten Jensen fra Politiken ikke kan se dig!

Fatter, hvor er det synd, at vi ikke har råd til at komme ud i verden og se de steder, hvor de rigtige danskere kommer fra. Vi har jo ingen feriepenge, og pensionen rækker kun til krydsning af Øresund.

Mutter, hvad om vi sparede op og lod mig rejse alene?

Ja, Fatter, så kunne du sidde nede i Langbortistan og bede om at blive familiesammenført med mig, så sparer du returbilletten!

Se Fatter, der går nogle af de nye danskere ude på stien, den forreste ligner godt nok ham Carsten Jensen, men skal vi ikke invitere dem til flæskesteg i aften, så kunne vor datter komme og fortælle om sit ophold hos terapeuten Carl Mar?

Mutter dog. Rigtige danskere spiser ikke flæskesteg, og kvinder – de sidder slet ikke med ved bordet eller render nøgne rundt i marehalmen hos nogen Carl Smart.

Fatter, tror du ikke at jeg blev populær blandt skriverkarlene i Hovedstaden, hvis jeg skrev et læserbrev om tykke Olsen på anden sal som er dansk vandsbøvser, flæskesværgnasker og har flagstang i kolonihaven?

Nej Mutter, der skal mere kul på. Du skal skrive, at du godt ved, at du er et danskerproblem!

Fatter, nu lukker jeg vinduet, ruller persiennen ned, og så henter jeg Højskolesangbogen og du sætter kongemærket i knaphullet, – og en dansk vand skal der hel-

ler ikke mangle til at bøvs af på.

Så er det ligesom dengang under krigen, hvor vi også måtte gemme os lidt af vejen.

Ak ja Mutter, verden er en underlig by, hvor meget har det med at gentage sig.

Den går ikke Mutter, for hvis jeg får Jellingstenen med kors og hele pivtøjet som vandmærke i passet, risikerer jeg at blive hakket til kebab.

Vær du kun rolig Fatter, i oliens og smørrets og ostens navn, skal Marianne Jelvéd nok sørge for, at der kommer sværd over korset!

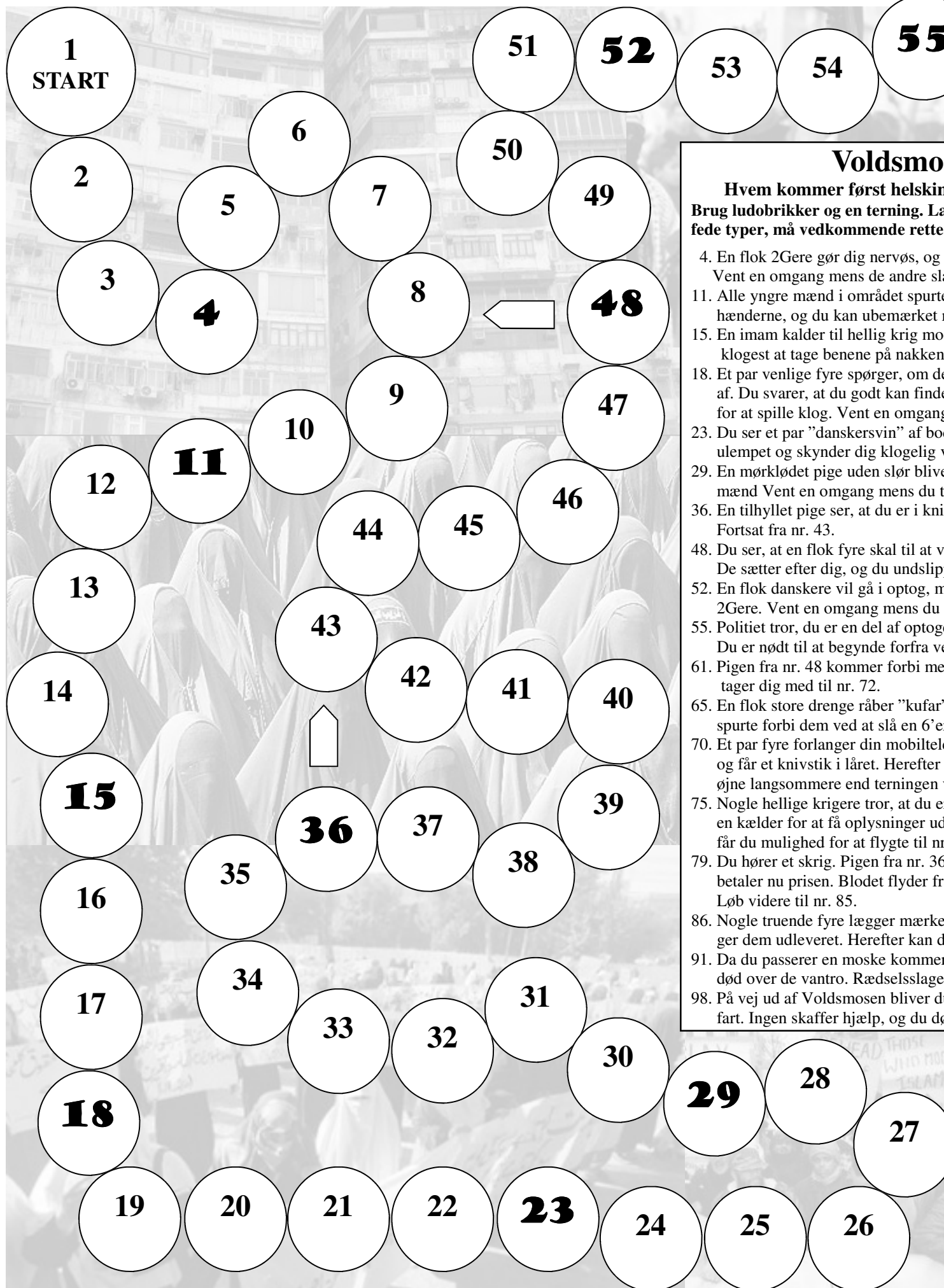
Had som tradition

"Det ligger simpelthen i den islamiske tradition at prædike had overfor vore børn. Da jeg uddannede mig i psykiatri i Syrien, blev det så tydeligt og klart for mig, at når man opdrager sine børn til at hade andre, fordi de tænker anderledes eller beder forkert... hvis man lærer sit barn at hade, bliver det ikke i stand

til at elske. Det er regel nummer et. Og resultatet af alt dette religiøse had er en meget voldelig kultur, en aggressiv politisk kultur – hvor alle sekterne slås mod hinanden om politisk magt og om, hvem der først kommer i himlen. Man står udelukkende sammen – ikke om at skabe et godt samfund – nej, udelukkende i det

øjeblik, man kan enes om, at en stor ydre trussel angriber profeten, så omfavner man hinanden".

Sådan forklarer den kvindelige syriske islamkritiker Wafa Sultan det had, som alle muslimer synes at have en rem af, i Weekend-avisen 2.-8. marts 2007

Voldsmosen

Hvem kommer først helskin
Brug ludobrikker og en terning. Læs
fede typer, må vedkommende rette

4. En flok 2Gere gør dig nervøs, og
Vent en omgang mens de andre sl
11. Alle yngre mænd i området spurte
hænderne, og du kan ubemærket t
15. En imam kalder til hellig krig mo
klogest at tage benene på nakken
18. Et par venlige fyre spørger, om de
af. Du svarer, at du godt kan finde
for at spille klog. Vent en omgang
23. Du ser et par "danskervin" af bo
ulempet og skynder dig klogelig v
29. En mørklødet pige uden slør blive
mænd Vent en omgang mens du t
36. En tilhyllet pige ser, at du er i kni
Fortsat fra nr. 43.
48. Du ser, at en flok fyre skal til at v
De sætter efter dig, og du undslip
52. En flok danskere vil gå i optog, n
2Gere. Vent en omgang mens du
55. Politiet tror, du er en del af optog
Du er nødt til at begynde forfra v
61. Pigen fra nr. 48 kommer forbi me
tager dig med til nr. 72.
65. En flok store drenge råber "kufar"
spurte forbi dem ved at slå en 6'e
70. Et par fyre forlanger din mobiltel
og får et knivstik i låret. Herefter
øjne langsommere end terningen
75. Nogle hellige krigere tror, at du e
en kælder for at få oplysninger ud
får du mulighed for at flygte til nr
79. Du hører et skrig. Pigen fra nr. 36
betaler nu prisen. Blodet flyder fr
Løb videre til nr. 85.
86. Nogle truende fyre lægger mærke
ger dem udleveret. Herefter kan d
91. Da du passerer en moske kommer
død over de vantro. Rædselsslage
98. På vej ud af Voldsmosen bliver d
fart. Ingen skaffer hjælp, og du d

spillet

Adet igennem Voldsmosen?
ander en spiller på et felt med
sig efter teksten nedenfor.

du gemmer dig bag en mur.
år.

er imod en brandbil med sten i
rykke frem til nr. 16.

d de vantro, og du finder det

. Slå et ekstra slag.

er er noget, du ikke kan finde ud
e ud af det, og får et par på kassen
g mens du sunder dig.

degatypen, som bliver groft for-
videre til nr. 28.

er chikaneret af en flok unge

ager et par fotos af optrinet.

be og viser dig en genvej.

oldtage en pige, og råber op.

per med nød og næppe til nr. 8.

nen gennes væk af både politi og

fotograferer det bizarre optrin.

et, og genner dig ud af området.

ed start.

d sine forældre i en bil. De

' og kaster sten efter dig. Du kan

r eller vælge omvejen A-J.

efon og dine penge. Du tøver

må du humpe mod målet to

viser.

r politiagent og slæber dig ned i

af dig. Kun ved at slå en ener

t. 63.

er blevet set sammen med dig og

a hendes hals. Du kan intet gøre.

til dine nye smarte sko og forlan-

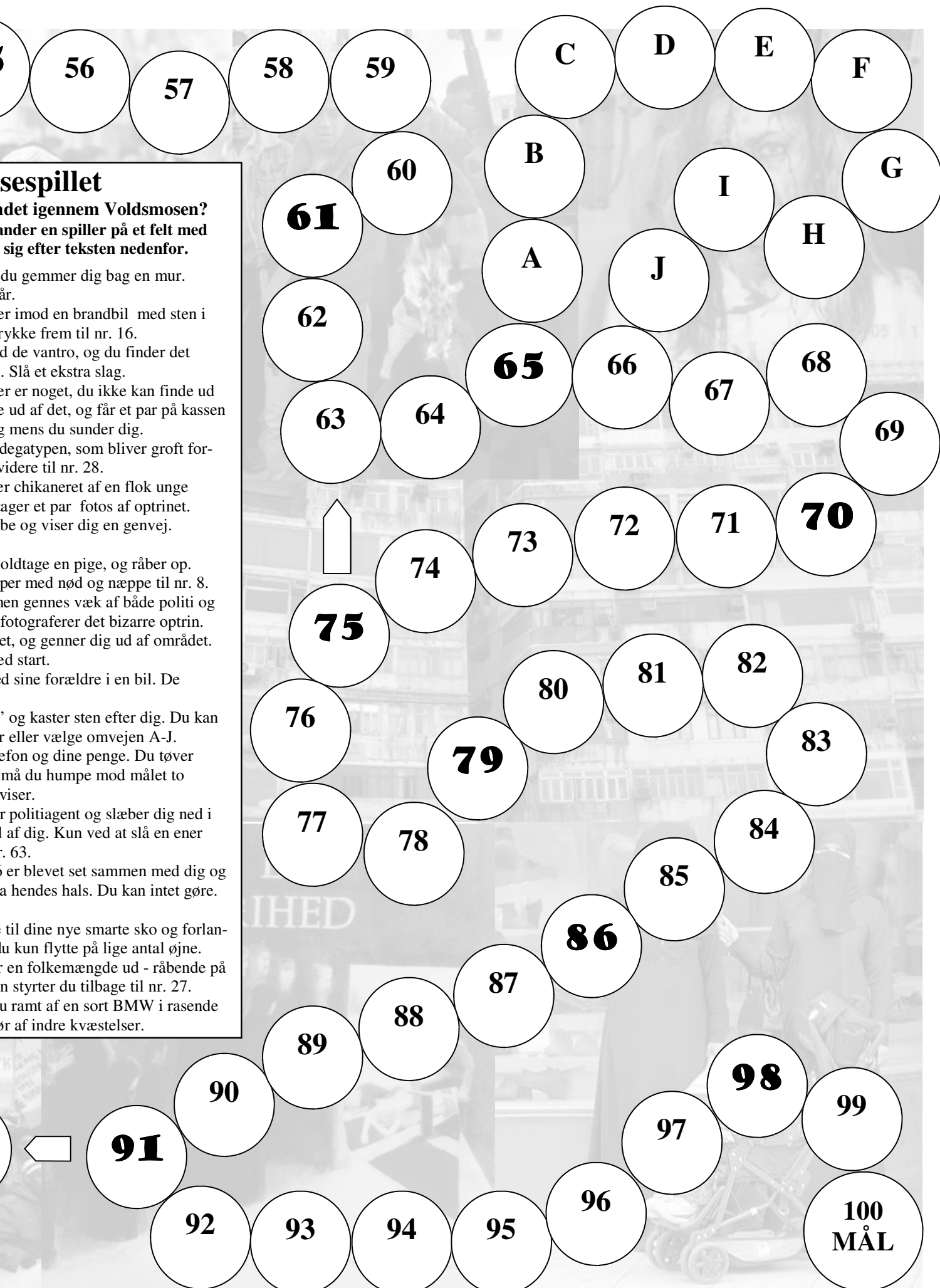
du kun flytte på lige antal øjne.

r en folkemængde ud - råbende på

n styrter du tilbage til nr. 27.

du ramt af en sort BMW i rasende

ør af indre kvæstelser.

Obs: Enhver mulig lighed med eksisterende lokaliteter er utilsigtet

Kulturradikal hjernevask af danskerne — i globalismens tjeneste

Af Anders Bruun Laursen

Engang var danskerne ét folk med fælles identitet og ledetanker, som hævdedes, evt. i krig. Efter 1864 var selvtiltiden væk sammen med Slesvigland. ”Det nytter jo alligevel ikke”! Men fædrelandskærligheden blomstrede i forsamlingshuse, stævner og hjemmene. Med fodboldeuropamesterskabet i 1992 synes selvbevidstheden at være kommet tilbage! Men nationalfølelsen er indskrænket til kult omkring kongehuset og fodboldlandsholdet samt Dannebrog. Og hvad med de kristne værdier? Kirkerne har efterhånden intet med Kristi lære at gøre. Skyldes dette blot den materielle velstands mætte dorskhed? I det følgende vil jeg vise, at stærke kræfter i globalismens, ”Den Nye Verdensordens”, tjeneste (Bruun Laursen, ”Danskeren, sept. 2006) har undergravet vor identitet og skabt et nyt, hult menneske uden moral, religion, historie eller nationalbevidsthed, en flok i stedet for et folk, gjort os til modellervoks i globalisternes hænder. Det drejer sig om 1. Kulturradikalismen 2. 68’er bevægelsen 3. Mentalhygiejnebevægelsen 4. Velfærdsideologien 5. Folkekirken samt . EU og Europarådet. Alt i globalismens, dvs. én-verdensstatens tjeneste.

1. Kulturradikalismen

Siden Georg Brandes (GB) har Danmark ikke været den samme. ”GB udbreder åndelig smitte, der efterhånden kan røve landets ungdom, de naive, de gode, de lykkelige forestillinger om fædreland, forsyn, familie, underkastelse under religiøse og moralske love” – skrev Holger Drachmann. Jakob Knudsen: ”Vi er åndeligt talt erobrede, ingenlunde af nogen fjendtlig, men alligevel af en fremmed magt, og hertil er næsten ene GB årsagen.”. ”Vi skal gå op i en skandinavisk union – og så nærme os den angelsaksiske stamme.” (GB). ”Danmark bliver udslettet”, erklærede GB i 1894. Som erklæret europæer så han danskerne som ravnekrogsbeboere. ”Danskerne er det ondskefuldeste og mest skident smålige folk, jeg har lært at kende – der står ligstank ud af dem alle, af deres religion, deres dyd, deres sædelige fritænkning, deres Højre og deres Venstre!! Folket har båret de usleste regerings

tryk og fundet sig i deres fejlgreb uden opstandsforsøg, uden tegn på utilfredshed. *Et land med lav national selvfølelse er som et Holland uden diger: Det bliver oversvømmet af stærkere folkeslag*”.

GB gjorde som den første hitlerideologiens bagmand, Nietzsche, kendt gennem en lang forelæsningsrække ved Københavns Universitet om N.s ideer, bl.a. overmennesket Zarathustra, der hungrede efter ondskab som moralens nedbryder. Som Nietzsche kaldte GB sig selv for et geni og Lucifer!

GB tog afstand fra nationalsymbolerne. Jørgen Knudsen, Brandes’ levnedsskildrer: ”Brandes’ indsats er en af årsagerne til, at kristendommen har tabt det meste af sin engang så bastante magt over sindene og nu lever sit velkendte besynderlige og seje skyggeliv. Det må ligge i GBs udstråling. En folkeforfører som Hitler. Egentlig er han et religiøst fænomen i en periode præget af religiøse abstinenser – som han selv skabte – en religionserstatning.”

”Danskerne er det ondskefuldeste og mest skident smålige folk, jeg har lært at kende”

Andre kulturradikale

GB var den direkte åndelige stamfar til alle de venstre-”intellektuelle” krakilere fra Poul Henningsen og fremefter. Hertil hører også kulturpaven Klaus Rifbjerg.

Mens Brandes nedbrød den gamle danskhed på den ”intellektuelle” front, var Viggo Hørup måske endnu farligere som nedbryder af danskheden på den folkelige front. Sammen med jødiske kredse omkring Brandes havde han i 1884 stiftet Politiken. Dengang som nu blev den avis afløbskanal for giften mod det bestående danske samfund med den lille daglige dosis gift, som virker på langt sigt. I 1930’erne og 40’erne blev de ”intellektuelle” kulturradikale stærkt kommunistiske. Nogle af dem dyrkede Stalin lige så intenst, som andre danskerne havde dyrket Hitler. Johs. V. Jensen har f.ø. skrevet: ”Nu har kulturradika-

lismen bragt det så vidt, at hvemsomhelst ligger med hvemsomhelst, når somhelst og hvorsomhelst”!

Rifbjerg: ”Tilværelsen er her og nu. Derfor gælder det om at bekæmpe de kræfter, som vil spærre inde eller sløre tanken med religiøs eller metafysisk hokus-pokus!!” Hvilket Rifbjerg helt har ”glemt”, når talen er om islam! Rifbjergs ærinde er således snarere antikristent end antireligiøst.

Kulturradikalismen er iflg. Rifbjerg mod vold og krig. Som dog var tilladt undtagelsesvist i modstandskampen. Og Rifbjerg har mig bekendt heller ikke taget afstand fra muslimernes vold og voldtægter. Endvidere skriver Rifbjerg i 2001 om forgængere som ”lystens prædikanter” Brandes, P.H osv: ”Gud, hvor er de savnede, og hvor føler man sig forpligtet til at virke i deres ånd!! Nu, hvor metafysikken og overtroen er på fremmarch og kongerøgelsen i højsædet, behøves kulturradikalismen mere end nogensinde”. Også Tøger Seidenfaden ønsker Brandes tilbage!

Freudianske og jungianske kulturradikale afstrejfedes i 20. århundredes 1. halvdel ingenmandslandet mellem tro og viden – også i 60’ernes og 70’ernes nyreligiøsitet. Kulturradikaleren Villy Sørensen skiller 1992 Jesus fra Kristus i et ydmygt – men lige så kættersk forsøg.

2. 68’erne – ”Det Nye Venstre”

Med udspring i bl.a. Frankfurterskolens ”Institut für Sozialforschung”, nemlig Adornos, Horkheimers og den tysk-amerikansk-jødisk-leninistiske filosof, Herbert Marcuses (1898-1979), bevægelse ”Det Nye Venstre” startede en flok forkælede studenter (Dutschke, Krah) 1968 et lovløshedens oprør mod forældre og universitetsstrukturer under slagordet ”Ødelæg alt, hvad der ødelægger dig!” I dag repræsenteres skolen af Habermas og EU-parlamentariker Cohn-Bendit. Marcuse protesterede mod vinding og forbrugs-jag, forlangte ud fra sin personlige Freud-opfattelse først og fremmest fri sex og desuden total frihed, gudsfornægtelse og afskaffelse af socialt unødvendigt arbejde. En legekultur, der ville fremme frihed og lykke. Da arbejderklassens revolutionsmuligheder i Vesten var forsvundet ved sammensmeltning med samfundet, hen-

vendte Marcuse sig til studenter, "intellektuelle" samt mindretalsgrupper. Og til feministerne. Det fængede. 68'erne er i dag magtfulde, velhavende akademiske politikere samt meningsdannere – betænke på egen fordel og fælles om hadet til den kristne og nationale kultur. De kæmper for den leninistiske verdensstat, Den Nye Verdensorden, med nedbrydning af grænser af enhver art. Vor undervisningsminister, Ritt Bjerregård, bidrog med den historieløse og geografiløse skole samt devisen: "Hvad ikke alle kan lære, skal ingen lære." Hvis ikke alle er lige kloge, skal alle være lige dumme! Olof Palme: "Du går ikke i skole for at lære noget fagligt – men for at lære at leve i en gruppe". Marcuse angrede på sit dødsleje dette livsværk. Ritt Bjerregård har også for nylig udtrykt sin anger. Men katastrofen havde de da udløst.

Den schweiziske historiker Daniel Regli har set på de katastrofale følger af 68'ers bevægelsen. Skånselsløst påviser Regli, at et samfund, hvori køberus- og sex-afhængighed svulmer, hvori familierne stadig mere er bragt i opløsning, bliver stadig mindre livskraftigt. "Til hobe er folkeslagene sjokket i 68'er-fælden og snor sig nu i kvælertaget". Han omtaler forløberne for 68'er-revolutionen, både Platon, Rousseau, Marx, Freud, Kinsey, Huxley, Sartre, Simone de Beauvoir, og den videre filosofi, der blev leveret af professorerne ved Frankfurterskolen. Udførligt beskriver han "Det Nye Venstres" ideologi med deres drøm om fredens Paradis gennem alles tilpasning til alle. "Næsten alt er lykkedes for sex-fundamentalisterne". Regli gør også opmærksom på studenteroprørets tilslutning til Mao, som myrdede millioner af mennesker under arbejderparadisets fane. Det er faktisk midt i vore demokratier lige som i et diktatur: "Personer, som står op mod tidsånden, pådrager sig had: i deres familier, hos retsvæsenet og i kulturverdenen – men først og fremmest i medierne". Nymarxismen har ødelagt enkeltpersoner, familier, økonomi og finanser. Venstreorienterede flertal udstedte love, som cementerede katastrofen, og som skulle gøre det umuligt for os at slippe ud af fælden. Klaus Rifbjerg roser sig af at have banet vejen for 68'er revolutionen og en total kvindefrigørelse. Ihvert fald smeltede kulturradikalismen sammen med 68'erne.

Kulturrelativismen synes nu at have afløst kulturradikalismen: Alt er ligeværdigt. Udvikling forekommer ikke. En regnorm er lige så udviklet og

Big brother is watching you (Storebror overvåger dig)

værdifuldt som et menneske! Multikultur kræves over alt. Godt og ondt eksisterer ikke – og dog: At hævde eksistensen af godt og ondt er fascistisk, dvs. ondt - hvad marxismen pludselig også er.

3. Mentalhygiejnebevægelsen

begyndte med stiftelsen af USAs Nationale Kommitté for Mental Hygiejne i 1909. "Giv os de unge, og vi vil skabe et nyt menneskesind og en ny Jord på ét slægtled". Rockefeller Foundation har hele tiden støttet bevægelsen. I 1945–47 stiftedes **Verdenssammenslutningen for Mentalhygiejne (WFMH)**. Den skulle fremme det højest mulige stade af mentalt velvære blandt alle folkeslag. Stifteren Chisholm sagde: "Den eneste psykologiske kraft, som kan frembringe disse perversioner (dvs. fordomme, isolation, evnen til følelser, ukritisk antagelse af urimelige ting) er moralitet, forestilling om ret og vrangt. I mange generationer har vi bøjet nakken for syndsbevidstheden. Vi har slugt de giftige visheder, som vore forældre, søndags- og dagskolelærere har fodret os med. Men det er først på det seneste at man har fundet ud af, at sådant fremkalder neuroser og manglende følelsesmæssig modenhed til at være borger i et demokrati. Vi må tilsidesætte vore forældres fejlagtige gamle adfærdsmønstre og opdrage børnene offentligt. Hvis det ikke kan gøres med det gode, så må det ske voldeligt!" WFMHs stiftere havde med Rockefeller Foundation været tæt knyttet til den Globale Racehygiejniske Sammenslutning – som støttede Hitlers udryddelse af sindssyge.

Eggert Petersens Mentalhygiejnisk Forskningsinstitut og **Mentalhygiejnisk Landsforening** fik i 60'erne og 70'erne et katastrofalt tag i danske psykoterapeuter. Heldigvis dog ikke uden meget energisk modspil fra en lille flok. Gertrud Johnsen har kæmpet bravt imod

mentalhygiejnebevægelsen – og i "Danskeren" juni 2003 beskrevet forfærdende følger af denne bevægelse i det danske samfund. Bevægelsen brugte/bruger tavistock-hjernevask. Alle tavistock-teknikker har et eneste mål: At nedbryde den enkeltes sjælelige styrke og gøre ham hjælpeløs mod den Nye Verdensordens, globalismens, diktatorer. Enhver teknik, som egner sig til at nedbryde familieenheden og familieindprentede ledetanker om religion, ære, fædrelandskærlighed og sexuel adfærd bruges af tavistockvidenskabsfolkene som våben til at kontrollere masserne, til at gøre dem til plastisk og ukritisk modellervoks, i globalisternes hænder. Tavistocks stifter, Rees, blev første præsident for WFMH! Han opfordrede til konstant propagandapres på universiteter, skoler, kirker, lægevidenskab og medicinstuderende, tjenestemænd og fagforeningsledere: "Vi har gjort et nyttigt angreb på en række professioner. De 2 letteste af dem er naturligvis lærerprofessionen og kirken. De 2 sværeste er retsvidenskab og medicin. Hvis vi skal infiltrere andre menneskers erhverv og sociale tiltag tror jeg, at vi må infiltrere de demokrati-fjendtlige og organisere en slags 5. kolonneaktivitet".

Massehjernevaskteknikker udvikledes og blev først brugt af amerikanerne på krigsfanger i Korea. Tavistock Institutet beskæftiger sig med kulturvidenskab, økonomi, organisationsadfærd, politisk videnskab, psykoanalyse, psykologi og psykiatri. Dens profet, Sigmund Freuds, retningslinier for at kontrollere mennesker gjorde instituttet til verdens centrum for organisationsstiftelsesideologi og rådgivning. Hovedkvarteret er i London – med virksomhed fra Sussex Universitet til USAs Stanford Research Institute med 3300 ansatte samt Strategic and International Studies, Georgetown, USA, hvor der desu-

den er utallige undergrupper. Ingen i USA får angiveligt en fremtrædende stilling på noget område uden at have været igennem en tavistock-hjernevask. Bl.a. Rockefeller's Trilateral Commission samt Romklubben sender instrukser til Tavistock. CIA og dens forgænger har altid arbejdet efter de retningslinier, som Tavistock Institute har lavet.

4. Velfærdsideologien

I tiden 1950-1968 fordobledes danskerens velstand. Da ideologi bider dårligt på rige folk, blev de forenede kulturradikale, 68'ere og mentalhygiejniske ideologer bange for at miste magten over os. De indførte derfor den svenske velfærdsmodel, dvs. overførte velstanden fra borgernes lommer via kolossale skatter til statskassen. Til gengæld gav man os tryghed fra vugge til grav, skabte et morskabs- og lykkesamfund med garanti for trivsel ved frådseri, pjat og bagateller i stedet for åndsliv. Og med erstatning til dem, der ikke fandt det så morsomt – mindst i form af gratis lykkepillers. Livskvalitet blev en ret – ellers er "det jo samfundets skyld"! Dette velfærdssamfund kan man nu ikke mere tænke væk – og ideologerne har derved sikret deres magt over os og vor sjæl for al fremtid!

5. Eksistensteologien og Folkekirken

Denne ideologi er naturligvis også skvulpet ind i Folkekirken med præster, som er opdraget deri. Men derudover lider kirkerne fra Augustinus' og augustinermunken Luthers tid under at have ideologiseret og politiseret Kristi lære til ukendelighed. Især er det sket ved at afskaffe Kristi krav om efterfølgelse og i stedet gøre dåbsattesten til det store generalafsladsbrev, mens Kristus selv slet ikke døpte – men så dåb som en symbolsk indledning til et nyt liv. Den ukristelige politisering har gjort kirkerne til lydige redskaber og legitimation for staternes forskellige tiltag i 180 graders modstrid med Kristi lære – f.eks. samarbejdet med Hitler og Stalin. Og helt nedbrudt blev Kristi lære af teologer i 20. århundrede som tyskeren Rudolf Bultmann og danskerne Johs. Sløk samt K.E. Løgstrup. Sådanne nihilistiske filosoffer har præpareret 2-3 præstegenerationer i ateistisk retning. **Senere teologer** har i den politiske korrektheds navn gjort Allah lig med vor Gud! Biskop Jan Lindhardt afskaffede 17.02.05 i en artikel i Flensborg Avis De 10 Bud. Altså også: „Du må ikke have andre guder end mig“. Hvorpå Allah er acceptabel! Paven har holdt 20

Interfaith bønsemøder med bl.a. muslimer – fordi 2. Vatikankoncil har vedtaget, at også hedninger kan erkende Gud. Derfor kunne Benedict XVI i 2006 i Tyrkiet sige, at den kristne Gud og Allah er den samme! Sådanne præster er ikke logiske, når de samtidig påstår at være kristne, idet Kristus hævder, at ingen kommer til Gud uden gennem ham (Johs. 14:6). Hvordan kan den sønneløse Allah være lig med den kristne Gud, der jo netop har en søn, Jesus Kristus? Hvordan kan Allahs befaling om at bryde aftaler og at "slå de vantro ihjel, indtil de underkaster sig, betaler den muslimske skat og beder bønnen til Allah (sura 9: 1-10)" være forenelig med Kristi befaling om at elske sin næste – uden dog at tage ham med hjem, hvad samaritaneren ikke gjorde. Se også advarslerne mod dette sidste i Matth 7:15-23 og 2. Johs. Brev:7-11. Kirkerne har nedgjort Kristi lære til politik – skønt Kristus sagde, at hans rige ikke var af denne verden! Men Kristus-loyale præster i det "Islamkritiske Netværk" oplever heldigvis nu en stor tilstrømning.

6. Konklusion

Stærke kræfter arbejder med stor succes i globalismens, dvs. "Den Nye Verdensordens", tjeneste for at fjerne vor kristne folkesjæl og moral samt skabe "Den Nye Verdensordens nye menneske": borgeren i den Nye Verdensordens diktatoriske én-verdensstat. Velfærdsideologien har dermed bragt os i en dorsk og tanketom "lykketilstand", hvor vi blot lader os styre derhen, hvor ideologien vil have os. Og vi gør det med glæde, for globaliseringen har gjort os rige! *Danmark er reelt allerede ikke mere et demokrati, idet der er* indført medicensur, overvågning, afstraffelse af sandfærdig kritik af islam samt hjernevask af børn og voksne. Og vi har allerede frivilligt afstået Nørrebro, Vollsrose og Gjellerup til en global erobreriologi. Som en dansk konge skal have sagt: "Gud fri mig for mine venner". Mine fjender skal jeg nok selv klare!" Truslen mod os kommer fra vore egne alt for mange globalistiske medløbere. Til dem hører desværre EU og Europarådet, som beskrevet af Bat Ye'or i "Eurabia". Og som det kom frem på EUs konference i maj 2006 mod "Racisme, Fremmedhad og Medierne". Her gjorde man det endelige attentat på ytringsfriheden. Og vore medier makker ret – og tier derom. Uden den tavshed og politiske korrekthed var islam ufarlig for os.

Kilder:

Jørgen Knudsen: *Den Kulturradikale Udfordring. Forelæsninger. Forlaget Tiderne Skifter. 2001*

Jørgen Knudsen: *Georg Brandes. Magt og afmagt 1896-1914. Gyldendal 1998*

http://www.zeit.de/archiv/2002/38/200238_a-krahl.xml

<http://www.dradio.de/dlr/sendungen/feuilleton/338978/>

<http://www.uta.edu/huma/illuminations/kell12.htm>

<http://www.kreuz.net/article.1842.html>

<http://www.faklen.dk/dk/faklen/01/kultur.shtml>

<http://www.toolan.com/hitler/phoenix.html>

<http://www.rense.com/general12/twaa.htm>

<http://nytdanmark.blogspot.com/2006/05/dansk-velfaerds-historie.html>

Bent Schmidt Jensen: *Eksistensteologi. Berlingske Leksikon Bibliotek, 1967*

Johannes Sløk: *Mig og Godot. Centrum 1992*

Johannes Sløk: *Den kristne forkyndelse*

<http://nytdanmark.blogspot.com/2006/05/dansk-velfaerds-historie.html>

<http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=SPEECH/06/321&format=HTML&aged=0&language=EN&guiLanguage=en>

http://eumc.europa.eu/eumc/material/pub/genera1/euromed_conference_report_220506_en.pdf

Det 21 århundredes store politiske projekt

At afviklingen af det multikulturelle Europa bør stå øverst på dagsordenen, er klart efter læsning af den kendte historiker Walter Laqueurs nye bog *"The Last Days of Europe: The Changing Face of a Continent"*.

Af Peter Neerup Buhl

En af verdens mest anerkendte terrorismeekspertter og historikere, Walter Laqueur (født 1921, se www.laqueur.net), tegner i sin bog *"Europas sidste dage"* et dystert billede af Europas fremtid.

Det alvorligste problem er ifølge Laqueur demografisk: I 1900 boede 21 procent af verdens befolkning i Vesteuropa, i dag er det knap 12 procent, og ved slutningen af indeværende århundrede vil det være under 4 procent. Faktisk står det så alvorligt til, at internationale organisationer såsom FN forskønner deres prognoser af politisk korrekte grunde, oplyser Laqueur. I løbet af dette århundrede vil befolkningerne i ledende europæiske lande uundgåeligt decimeres til en brøkdel af deres nuværende størrelse. Hele Europa vil blive som Rusland i dag, hvor tusinder af landsbyer allerede står tomme.

Samtidig hermed er der millioner af arbejdsløse unge i de omgivende ulande. Løsningen synes umiddelbart kun alt for logisk, men de ulandsmennesker, der allerede er her, er for en stor dels vedkommende langtidsarbejdsløse og volder en masse nye problemer. Laqueur gennemgår dem udførligt: Der er relativt flere tyverier i Storbritannien, Danmark, Frankrig, Tyskland og Norge end i USA – i København er niveauet fem gange så højt som i New York. I indvandrerunge kvarterer i Berlin standser unge mænd fodgængere og beordrer dem til at forlade bydelen, hvis de ikke er muslimer. I Storbritannien opsættes der i indvandrerkvarterer skilte på urdu, og som en ældre beboer bemærkede: "Dette var engang et jødisk kvarter, men jeg husker ikke, at jeg nogen sinde så skilte på hebræisk." Den tyske regering bruger hvert år 100 mio. euro på "integration", men som Laqueur kommenterer, kan man vist bruge ti gange så meget uden at se et resultat.

Europæerne graver deres egen grav

Tony Blair har benyttet den ledende propagandist for "euro-islam", Tariq Ramadan, som rådgiver, men i modsætning til de herskende europæere er Ra-

madan ikke i tvivl om, hvor hans loyalitet er: Muslimer tilhører for ham først og fremmest umma'en, det verdensomspændende samfund af troende. Ramadan taler forsonende til europæere, udfordrende på arabisk. Og hele tiden er den kløvede tunge der: Således er han "imod censur", men for et forbud mod opførelse af Voltaires Muhamed-drama. Resultatet af muslimsk politik synes således altid at gå det vestlige, sekulære samfund imod, og Laqueur skærer da også gennem alt vrøvlet om forskellige retninger inden for islam og fastslår, at udefra, fra vor synsvinkel, virker den muslimske verden som en monolitisk enhed.

Mindre snu og mere entydig i sin tale mod Vesten end Ramadan er tv-prædikanten sheik Qaradawi, der ellers er blevet rost som en forbilledlig skikkelse inden for "oplyst islam" af Londons overborgmester Ken Livingstone, som selv er en markant repræsentant for integrationsnaivismen.

Ufatteligt, at vælgerne igen og igen giver den udelige venstrefløj mandater og magt. Folk har så vist de ledere, de fortjener. Et flertal af europæerne modsætter sig de reformer, der er nødvendige for at bringe deres samfund ud af stagnationen. Faktisk kan man sige, at europæerne, som ikke kan undvære socialstaten, og som bliver stadig mere USA-kritiske, mere og mere ligner de muslimer, der trækker dem yderligere ned! Tabere finder mager...

I sidste instans er det selvfølgelig europæerne selv – med de ansvarlige, folkevalgte politikere i spidsen – der ødelægger Europa. De fremmede befolkninger, der trænger ind og besætter de rømmede, uforsvarede boliger, er kun nummer to i årsagskæden. Bruce Bawers i øvrigt fortræffelige bog *"While Europe Slept"* har derfor to fejl i sin undertitel, *"How Radical Islam Is Destroying the West from Within"*: Det er ikke primært den radikale islam, men europæerne selv, der lader ødelæggelsen ske, og truslen er ikke den radikale islam, men islam som sådan, eller rettere de menige, muslimske folkemasser, der trænger ind. (Rønn Hornbechs Langballe-citat var altså for så vidt sag-

ligt mere præcist end Langballes egne ord i de to ordstrid sidste år: Er islam eller muslimer "pesten"? Jamen, pesten var ikke blevet til Den sorte Død, hvis rotterne, der bar den, ikke havde nået Europa...).

De, der ser Europa som en "moralisk supermagt", der ikke ligesom andre enheder i verdenshistorien har fornødent at kæmpe for at overleve, begår ifølge Laqueur en skæbnsvanger fejl. Men først og fremmest er det et pinligt etnocentrisk standpunkt: Muslimer mener fx også, at de er verdens moralske stormagt. I det hele taget er der vist ingen magter, der kan overleve at se sig selv som umoralske. (Den europæiske vanskæbne er vel faktisk netop, at vi afviser vort hidtidige grundlag som umoralsk, mens vor nye moralske politiske skabning er livsuduelig). Det er dog ikke mindst troen på, at en (indbildt) høj moral i sig selv er en styrke, som afslører den indre slaphed, der er uvillig til konkret at kæmpe mand mod mand og forsvare sig selv. En slaphed, som Laqueur genkender fra Romerrigets undergangstid.

Mangler viljen til selvforsvar?

I sin gennemgang af EU og af unionens og medlemslandenes krise kommer Laqueur bl.a. frem til, at det er de små lande, som er bedst til at gennemføre reformer. Særlig socialisterne i Frankrig og Tyskland har kørt deres lande i sæk. De er så gået i den typiske taberposur over for USA, som Laqueur med rette agter højere end EU som verdensmagt. Men han kommer ikke ind på, at USA dog – ligesom Rusland – i løbet af få årtier får ikke-europæisk flertal. Ingen politik synes at kunne ændre denne demografiske henvisen, og Laqueur må slutte rådvild: Han konkluderer, at Europa er blevet gammel og mat, og at (rent biologisk) mere livskraftige befolkninger er ved at overtage. Han går endda eksplicit ind for en "appeasement"-politik for at sikre "sameksistensen", når store folkemasser nu engang slår sig ned her.

Men hvordan skal denne sameksistens sikres? Det kan jo kun ske ved, at den mindst fintfølende hele tiden går på

listepoter og viger for ikke at fornærme og udfordre den sarte modpart. Fx beretter Laqueur, hvordan en tv-udsendelse om kristenforfølgelser i den arabiske verden ikke blev sendt pga. den europæiske tv-stations selvcensur. Det "farverige fællesskab" er lavet af højeksplosivt stof. Før eller siden vil det selvsagt gå helt galt. Som beskrevet for nylig af den skønlitterære russiske forfatter Elena Tschudinowa: Frankrig bliver en radikalislamisk stat, de få ik-

ke-udryddede kristne i landet anbringes i en ghetto, Paris ligger i kaos – selv metroen kører ikke mere. Kunstmuseerne ødelægges, og Notre Dame bliver moske...

For at undgå det, er en ren demografisk kursændring det grundlæggende fornødne. Da vestlig befolkningsvækst på eget grundlag ikke synes realistisk at kunne fremmes i overskuelig fremtid (og de forskellige tendenser løber om kap med tiden for at fuldbyrdes først),

må den nemmeste, men dog meget svære løsning foretrækkes: At forhindre indrejse af ulandsfolk i Vesten og at returnere de allerede ankomne. Derefter er det muligt for en højteknologisk vestlig civilisation at overleve, selv på midlertidig formindsket befolkningsgrundlag. Denne løsning er mulig, hvis viljen er der. Politik er som bekendt at ville. I Danmark sætter kun tyngdekraften grænsen, hvis man har 90 mandater. Men er viljen der?

Statsborgerskabets idéhistorie

Paul Magnette:

Citizenship: The history of an idea.
(ECPR Press, 2005. 208 sider. £ 22).

For tiden er statsborgerskabet sat på udsalg og trues af udvanding. Myriader af akademikere har fået til opgave at "afsløre" det "etniske" statsborgerskabs angiveligt undertrykkende karakter og at udtænke et udvidet "multikulturelt" statsborgerskab. At se på begrebets historie kan være lærerigt.

I dag forsøger ikke mindst EU at strække statsborgerskabsbegrebet mere og mere for med Frankfurter-filosoffen Jürgen Habermas' ord at skabe en "forfatningspatriotisme". Dette moderne eksperiment har en forgænger hos romerne, der endte med at give statsborgerskabet til alle inden for imperiet, hvorved de druknede i barbarer. Som EU forsøgte Romerriget også at påtvinge regionerne samme standarder, men overlevede altså ikke de demografiske naturkræfter. At have romersk statsborgerskab var tegn på, at man tilhørte den civiliserede verden, men i sig selv gav det ikke tilstrækkeligt livskraftigt grundlag.

I slutningen af middelalderen fik statsborgerskabet atter betydning – i de italienske bystater. Byer såsom Firenze og Siena forskelsbehandlede klart fremmede med fx højere skatter, og indvandrere fik kun statsborgerskab, hvis de på en eller anden måde kunne gavne bystaten.

I det 16. årh. fødtes den moderne stats-teori med den franske jurist Jean Bodins værker. Hans tanker om suveræniteten er set i forhold til nutidens menneskeretsdiskurs befriende rensset for moralisme og teologi – koncentrerer sig om, hvordan en suveræn stat rent faktisk fungerer. Bodin fremhæver vigtigheden af statsborgernes villighed til at underkaste sig deres stats suveræniteten, og det for-

dres strengt, at borgerens nationalitet svarer til statsborgerskabets. Tillades dobbelte loyaliteter, falder systemet sammen. Der skal være gensidighed i forholdet: Staten giver borgeren sikkerhed, hjælp og basale fornødenheder. Til gengæld må borgerne indpasse sig loyalt og helhjertet.

Omkring Den Franske Revolution opstod den moderne nationalstat og menneskerettighederne, men det var i høj grad statsborgerens rettigheder, ikke alverdens. Ledende tænkere såsom Abbé Sieyès understregede homogeniteten som grundlaget for social enhed. Det var desuden en selvfølge, at intet højere end nationen kunne give love. Ifølge 1789-menneskerettighedserklæringens artikel 3 hviler al suveræniteten hos nationen. Condorcet uddybede i sit udkast til en rettighedserklæring fra 1793, at "den sociale garanti", respekten for samfundets grundlag, hviler på "national suveræniteten".

Selv Immanuel Kants udkast til "Den evige Fred" hviler på et fastere grundlag end megen moderne menneskerettighedstænkning, nemlig republikker udformet således, at "naturens mekanisme kan anvendes på mennesker på en sådan måde, at deres fjendtlige holdningers antagonismer vil få dem til at tvinge hinanden til at adlyde love, hvorved de fremkalder en tilstand af fred, hvori lovene kan håndhæves."

I 1800-tallet kunne den uovertrufne demokrati-tænkner Tocqueville kun bekræfte, at et stabilt samfund og demokratiets grundlag er, at alle borgere deler samme tro og værdier eller "grundlæggende moralske og filosofiske principper, der regulerer deres daglige handlinger og styrer deres adfærd."

Som andre moderne politologer må også Paul Magnette afslutte sin bog med et kapitel til fordel for det multi-

kulturelle statsborgerskab. Fejltagtig fremstilles det som blot endnu en udvidelse af statsborgerrettighederne, efter bl.a. kvinder og arbejderklasse fik fulde stemmerettigheder og sociale rettigheder. Men disse var jo netop en del af det suveræne fællesskab, hvor der gaves noget for noget, og hvor der kunne forventes loyalitet mod suverænen. Bodin anså ganske rigtigt dette aspekt som statsborgerskabets sine qua non, og det forsvinder, når alverden med alskens andre loyaliteter og uden modbydelser gøres til "statsborgere". Så bliver statsborgerskabet en fiktion. Men Magnette kan konkludere, at det "etniske statsborgerskab" snart er en saga blot: Modsætningen mellem "jus sanguinis" og "jus soli" er udjævnet. De står ikke mere for henhv. en lukket og en åben version af statsborgerskabet, men for to varianter af den åbne version.

Det er mildest talt ærgerligt, at den traditionelle udvikling af statsborgerskabet nu er bragt på vildspor af fiktionen om "multikulturelt statsborgerskab", for det traditionelle begreb havde sandelig brug for endnu mange finpudsninger. Fx er den statsborgerlige delagtighed i statsstyrelsen langt fra perfekt; et opgør med det korrupte partivælde, der overalt med matematisk sikkerhed synes at forråde vælgernes viljer, skulle snarere være i fokus. Nu overskygges enhver reform meget belejligt af partivældets integrations-projekt – massetildelingen af statsborgerskaber til muslimer, hvis ultimative loyalitet indtil dommedag er hos umma'en – og tildeeling af menneskerettigheder til alle ikke-statsborgere, hvilket ultimativt vil gøre statsborgerskabet meningsløst. Eliterne vil have ofret deres borgere på "verdenssamfundets" alter i dette radikale brud på 2000 års erfaring med, hvad der konstituerer et ægte samfund.

Peter Neerup Buhl

Den sidste Danmarkshistorie

Søren Mørch, *Den sidste Danmarkshistorie*, 2. reviderede udgave, Gyldendal, 598 sider, 199.00 kr.

Visse bøger læser man for underholdningens skyld. Andre fordi man skal have øjnene i noget, inden man falder i søvn. Atter andre læser man for at blive klogere.

Nogen læser dog mest bøger for at blive bekræftet i det, de mener i forvejen, og altså for at *undgå* at blive klogere.

Søren Mørchs, *"Den sidste Danmarkshistorie"* (printed in Sweden) er bedst egnet til at dække sidstnævnte behov.

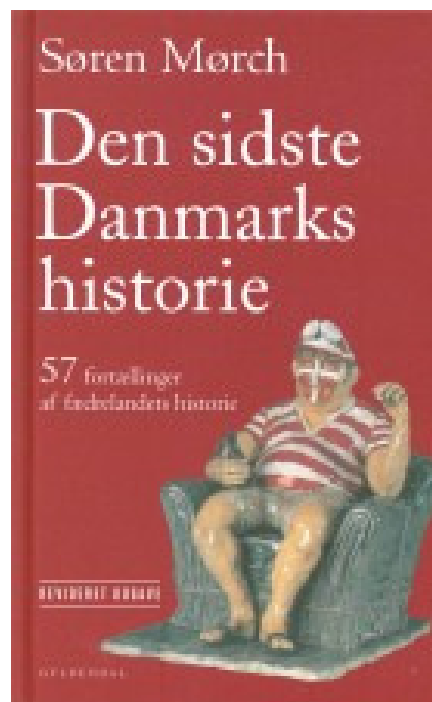
Når man anmelder en bog, er det god skik at starte med en oversigt over, hvad den indeholder. Med Søren Mørchs bog gribes man imidlertid af ulyst til at give denne oversigt, af den grund, at bogens indhold er tilfældigt i forhold til emnet. Eller rettere: Det er så tilpasset i forhold til forfatterens mål, som er at skildre Danmark som en historisk tilfældighed, der let kan undværes, at det er meningsløst at beskæftige sig med andet end forfatterens baggrund for og metode til at nå dette mål.

Bogen tegner i så henseende billedet af en forfatter, for hvem alting egentlig kan være ligegyldigt – hvad man jo uden problemer kan mene, når man i kraft af en beskyttet placering i samfundet ikke har udsigt til at ville opleve negative konsekvenser af at slingre rundt som en blind høne. Tidens velaflagte, narcissistiske pseudointellektuelle vil således utvivlsomt føle sig godt tilpas i Søren Mørchs selskab.

Andre derimod har det nok knap så godt, men bør alligevel sætte sig ind i hans måde at tænke på. Han og hans åndsfæller er trods alt ikke helt ufarlige for et samfund under pres. – Og så er han da for øvrigt gift med den indflydelsesrige Ritt Bjerregaard, der vel bag de nedrullede gardiner må formodes at tænke i samme baner som han, eftersom hun ellers næppe kunne holde ud at høre på ham i privatlivet. Ved at læse bogen kan vi derfor ikke undgå at blive klogere på, hvad der er årsag til en god del af de problemer, landet i dag står med.

Det er et mærkeligt univers, man introduceres i. Ud fra Søren Mørchs baggrund som professionel historiker ville man forvente, at han følte sig forpligtet til at beskrive det, der er foregået i verden, så tæt på, som det nu er menneskeligt muligt, og til at drage rationelle slutninger herudfra. Men dette er altså

ikke hans ærinde. Ud over det formål, der ligger i at beskrive sin egen kedsommelige baggrund over mange, lange sider, er hans formål således som sagt at beskrive den nyere danmarkshistorie som den uundgåelige indgang til en national og folkelig så at sige ikke-tilstand.

Han åndelige afsæt med henblik herpå er ikke overraskende det p.t. moderne postulat om, at nationalstaten er en opfindelse fra begyndelsen af 1800-tallet. For at få den til at bære over for læserne udskifter han den langt ældre folkelige følelse af en dansk identitet med nationalromantikken, som ganske rigtigt udviklede sig i nævnte periode. Denne strømning argumenterer han herefter indædt imod, som om den var identisk med nutidens følelse af et behov for at sikre vor folkelige og kulturelle sammenhængskraft.

Men pyt, forvekslingen gør jo ikke noget, hvis der er tilstrækkeligt mange købere til bogen blandt folk uden den dybde, som får dem til at forkaste hans argumenter som basalt set uholdbare i en sådan grad, at de smider bogen fra sig.

Den senere fremstilling bringer os heller ikke videre i noget, der bare tilnærmelsesvis kan understøtte holdbarheden i det, der ser ud til at være Søren Mørchs pejlepunkter i tilværelsen. I det hele taget savner bogen empirisk forankring, så vidt som at den lige lugt på anskuer alting sådan, som det ses gennem Søren

Mørchs briller, og de er duggede af følelser, indskydelser og lette, bekvemme tanker. Det, som han for at få regnskab til at stemme med sit formål ikke ønsker at se, udelader han ganske enkelt. Eksempelvis lykkes det ham på akrobatisk vis helt at undlade omtale af Dansk Folkeparti, som jo dog eller nok måtte siges at fortjene en notits i noget, der kalder sig en nyere danmarkshistorie.

Bogen burde altså i virkeligheden hedde *"Danmarks nyere historie selekteret og set af Søren Mørch"*.

Søren Mørchs univers hænger således hverken sammen på empirisk eller moralsk grundlag. Men man må indrømme, at det er et univers, det ville være rart at befinde sig i. Forudsætningen for, at man kunne regne med at leve i det til sine dages ende vil dog naturligvis være, at andre tager sig på at gøre det beskidte arbejde for at få det samfund, Mørch nyder godt af, til at fungere. Men sådanne andre villige findes jo altså, selv om deres byrde ikke just bliver mindre af at skulle slæbe rundt med en hjerneløst knærende mand som Søren Mørch i rygsækken.

Ja, Mørchs univers er endog *så* bekvemt, at forfattere, der lever i det, ikke behøver at rense deres bøger for gentagelser inden trykningen. Samtidig er det et for forfattere *lykkeligt* univers forstået på den måde, at de kan nøjes med at skrive om det, der falder for, i den rækkefølge, i hvilken de måtte komme i tanke om det, uden at behøve at disciplinere fremstillingen. Et univers, hvor man ydermere kan stole på, at kritik falder automatisk bort i kraft af forfatterens status, og hvor man oven i købet kan samle de få tanker, der behøves, på en frirejse til Australien og tilbage igen betalt af et større udenlandsk rederi (s. 546).

I den lune kahyt på det store verdenshav kan man så hengive sig til sin lilleverden, i hvilken der heller ikke indgår nogen pligt til at tage et ansvar af hensyn til den senere eftertid (Søren Mørch efterlader sig da vist for øvrigt heller ikke nogen børn i sit karrierebetonede ægteskab). I kahytten kan man derfor f.eks. finde ud af, at (s. 384), at her kun bor 300.000 fra de mindre udviklede lande (sic!), og på s. 538 hvorledes disse uden videre bliver danskere, når de får et dansk pas. "Ingen tvivl om det", som han siger. Det er derfor kun præster, der kan have ondt af, at muslimer-

ne er blevet den største religiøse gruppe uden for folkekirken (s. 537).

Smart, let og bekvemt ikke?

Som kompensation for den manglende interesse for dette lille problem - som ganske rigtigt næppe vil vokse sig virkelig stort i Søren Mørchs levetid - beskæftiger han sig over flere sider med de danske jøder. De kan ifølge ham fra tid til anden føle et problem ved at have specielt en jødisk baggrund.

Ind imellem åbner Sørenns verden dog for interessante faktaoplysninger. F.eks. betyder han s. 517 indtrængende Københavns nuværende overborgmester Ritt Bjerregaards bopælsmæssige tilknytning til Fyn. Det var i parentes bemærket den mest praktiske version, da hun i sin tid kom i presseproblemer med sine godtgørelsesværdige udgifter til at rejse frem og tilbage trods sin store lejlighed i hovedstaden.

Læsningen efterlader et dybt, klistret

ubehag. Bogen er som sagt hensynsløst énøjet i sin formålstilpassede amputation af virkeligheden, lummer og uden nogen dybde af den art, der bygges på eftertanke.

Vi står således over for en forfatter, der er i stand til at flade ud til hvad som helst. På s. 543 håner han endog en af de digtere, der skrev omkring tabet af Slesvig efter 1864, idet han relaterer digtets tone fra dengang til *nutidens* vilkår og tankesæt og derved når frem karakteristikken: "Hvad er det dog for en indstilling!".

Sligt burde vel ikke mindst en historiker vel have holdt sig for god til. For Søren Mørch er der imidlertid som sagt ingen grænser. På s. 544 finder han det derfor endog "ubegribeligt og vanvittigt, at nogen ved deres fulde fem har villet ladet sig slå ihjel eller villet slå andre ihjel for at få grænsen flyttet det halve hundrede kilometer den ene eller den

anden vej".

"5000 unge sønners liv var dine løsepenge", som en anden gammel digter skrev om prisen for dem, der kom på den forkerte side af grænsen i 1864.

Men den slags eksisterer altså ikke for Søren Mørch. Og han, der jo ikke selv skal risikere liv og lemmer i en kejser- eller nazitysk krigsmaskine, har heller ikke indlevelsesevne nok til at sætte sig ind i, at andre har kunnet føle grænsens placering som et mere eksistentielt problem.

Bogen viser dermed også, hvorledes der ser ud inde i hovedet på den evige svigter, som blot kan takke Vorherre for, at han næppe selv kommer til at betale prisen for det, han i sin tanke- og rygesløshed forsøger at sætte i gang.

Ole Hasselbalch

Sammenfald af katastrofer

Guillaume Corvus:

La convergence des catastrophes.

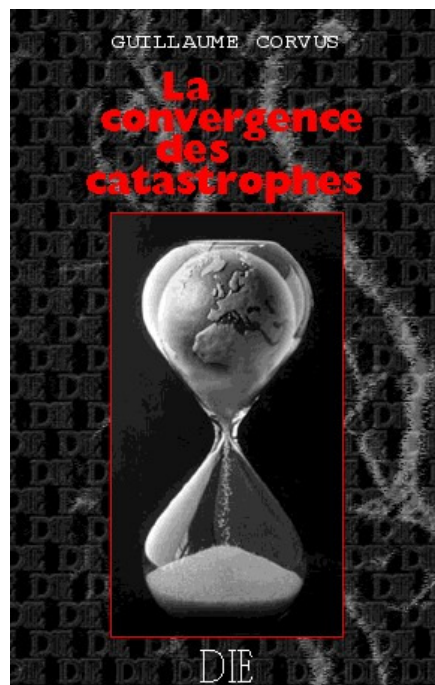
(Diffusion International, 2004. 221 sider. 20 euro).

Den betydelige franske filosof Guillaume Faye (født 1949) har her skrevet under pseudonym for at gøre endnu en kontroversiel bog fra sin hånd mere fordøjelig. Han har lanceret det grundlæggende begreb "arkæofuturisme" for opblomstringen af ældgamle lidenskaber bag moderne teknologisk facade og bygger i denne bog videre på konceptet. Senest fremførte han i øvrigt sine tanker på den internationale conference om "Den hvide verdens fremtid" i Moskva 8.-10. juni 2006, som typisk for vor tids væsentligste bidrag slet ikke har været omtalt i danske (eller andre vestlige) etablerede medier.

Den moderne tid defineres ved sit fremskridtstro verdenssyn og opfattelsen af verden som et urværk, der kan håndteres præcist og forudsigeligt under rationalistisk manipulation. Herimod genopliver Corvus (Faye) den førmoderne cykliske historieopfattelse, hvor tiden er en uendelig række af skiftende sæsoner - med fødsel, vækst og død også for civilisationer, der ikke er undtaget forgængelighedsdommen. Konkret trues vor vestlige fremskridtscivilisation af undergang. Og dermed hele den globaliserede menneskehed.

"For første gang i historien trues menneskeheden af et sammenfald af kata-

strofer", skriver Faye, der overbevisende karakteriserer den nuværende verdensorden som en opskrift på katastrofe: Troen på lighed, individualisme og universalisme har blot skabt en social

jungle, der sammen med masseindvandring og manglende gehør for folkevildjen fører til det kendte samfunds undergang. Faye fremhæver hele tiden det moderne samfunds skrøbelighed og potentiale for kollaps, modsat optimisternes naive tro på usarlighed. Hvis flyet, der 11/9 2001 styrtede over Pennsylvania, i stedet havde nået Tremi-

leøens reaktorer, var hele New York-Washington området således blevet et kæmpe Tjernobyl, og den globale orden var blevet ændret med ét slag, der endnu kan komme i morgen.

Det liberale samfunds undergang sætter Faye til et sted mellem 2010 og 2020. Han opfatter den som aldeles undgåelig, fordi det kritiske punkt for længst er overskredet (således er den demografiske eksplosion "bremselængde" så stor, at Vesten for længst vil være oversvømmet, hvis man vil bekæmpe indvandring med "udvikling"). Verden hænger nu sammen og bliver samlet ramt af følgende sammenfald af tendenser i Vesten:

1) Aldringen af Europas befolkning, opløsningen af familien og spredningen af stofmisbrug, normløshed og manglende livsmod, mens den tredje verden konsoliderer sine livskraftige formeringssamfund på europæisk jord.

2) Det økonomiske systems tiltagende korruption, gældsætning, gensidige afhængighed og manglende hensyn til den ikke-økonomiske omverden.

3) Et økologisk sammenbrud og knaphed af ressourcer, mere hungersnød og overbefolkning vil skærpe ovennævnte tendenser, bl.a. via massemigration.

4) Voldelige konflikter vil kun blive øget af de øvrige kriser, især i form af tilspidset konfrontation mellem et kosmopolitisk Vesten og et islamisk Syden.

Faye er ikke pessimist over for mulighederne i den vestlige naturvidenskab

og teknologi som sådan, katastrofen indtræder blot, når hele verden også får fingre i dem. Det er ganske enkelt fysisk umuligt, at alle i Indien og Kina får biler etc. som Vestens folk. Der vil komme et sammenbrud med måske milliarder af døde, men ud af asken vil opstå et nyt system, hvor Europa vil have mulighed for at vende tilbage til sine oprindelige livskraftige værdier, der er dets skæbne og eksistensberettigelse.

Den måde, Vestens ledere agerer på, viser, at systemets selvkorrigerende mekanismer for længst er sat ud af kraft. Politikerne fokuserer på næste valg og lægger langt mere energi i at skønsmale de grimme problemer i stedet

for at takle de ubehagelige kendsgerninger. Demokratiet har kort sagt spillet fallit. Fx bagatelliseres den etniske rensning af franske bydele for "vantro", og vore regeringer påstår stadig, at via "integration" kan de ikke-hvide horder blive fredelige, produktive borgere. Mellemøsten skal nok blive demokratisk, u-landene kan støttes til velstand, nye teknologier skal nok skabe et fredeligt forbrugerparadis for alle på Jorden, og bla, bla, bla ... Alle kan kort sagt få det hele. De mest basale fysiske love fornægtes. For samfund, der hellere vil støtte tosproget undervisning og bøsse-optog end tage fat om de egentlige problemer, er katastrofen faktisk den eneste løsning, konkluderer Faye. Han er vel at

mærke ikke et New Age-blålys eller venstreorienteret økolog, men vil tværtimod forsvare Vestens frembringelser som Vestens privilegium for at mindske den globale katastrofe, som illusionen om en verden af amerikaniserede forbrugere vil medføre. Dertil behøves selvtilid og mod blandt europæerne til at forsvare egen civilisation, som vore førmoderne forfædre gjorde det. Katastrofer er uundgåelige, men fremtiden er ikke skrevet endnu, og Vesten behøver ikke at drukne helt i den tredje verdens kommende blodoceaner, hvis vi handler resolut og uden at ryste på hånden.

Peter Neerup Buhl

Civilisationens endeligt

S. Andersen:
Pauvre nye verden. Danmark 2084/1508.
(Forlaget Memento, 2006. 155 sider).

Denne lille fremtidsroman er en nøgtern beretning om den triste tilværelse for et par danske familier blandt det danske mindretal, der til den tid endnu er tilbage under det muhamedanske overherredømme, det brutale sharia-styre. En ikke spor usandsynlig beretning, der bliver virkelighed, dersom der ikke frembringes snarlige, drastiske ændringer i dette lands – og det øvrige Europas selvmordspolitik. Denne politik har jo allerede medført alt for mange såkaldte »blandede parforhold«, hvilket jo blot er en pæn omskrivning af en smeltedigelpolitik, der efterhånden skal udskifte fædrelandsfolkets slægter, så det efterhånden totalt vil miste sin identitet og dermed forsvinde ud af historien. Blot en anden form for folkemord. Noget helt andet end det, som de mest dristige blandt de politisk korrekte hævder: »blindhed og naivitet« – eller sågar »svigt« – også et pænt ord for overlagt landsforræderi ...

Under de danske familiers mange forsigtige, indbyrdes diskussioner om, »hvad der gik galt«, og i det hele taget katastrofens årsager, mærker man, hvor hjernevaskede de stadig er, idet de taler om »politikernes naivitet og eftergivenhed« – overfor hvem? Det falder slet ikke disse stakkels mennesker ind, at det, der i virkeligheden var tale om, var hjernevaskede vælgeres eftergivenhed overfor de ideologiske gangsterkartellers politikere! De politikere, der lige siden 1945 dødsdømte deres eget folk

med fuldt overlæg (Arne Sørensen, J.O.Krags talerør, 1972: »Danmark skal have fem millioner indvandrere«!) (Fra vildt overformerende kulturer, vel at mærke!) Internationalismens diktatur, der skabte befolkningsekspllosionerne og reelt har stået for indvandringen, har ved hjælp af medierne gjort ethvert forsvær nærmest utænkeligt ...

Det falder heller ikke personer i romanen ind, at ethvert folk kunne besidde en indlysende ret til beholde deres egne forfædres land, og at den mulighed kunne foreligge, at de fremmede slet ikke havde ret til at kolonisere Europas lande, eller at de aldeles illoyale magthavere slet ikke havde skygge af ret til at åbne grænserne og derved forvandle vore lande til emigrantstater. Ej heller, at menneskerettigheder uden pligter var og er juridisk svindel, og repatriering nævnes heller ikke med ét ord ...

Forfatteren forekommer også selv at være en smule naiv, når han anklager europæerne for at være skyld i fattigdom, sult og vandmangel, og derfor undskylder strømmen af illegale indvandrere, såkaldte flygtninge. Ansvar for den bagvedliggende kvindeundertrykkelse og uduelighed ligger hos ulandene selv, og hos humanisterne, som har betegnet fire- og femdoblinger af ulandsbefolkningerne og en firemilliarders forøgelse på kun 55 år som »fattigdomsbekæmpelse«, skønt hele verden forlængst var overbefolket, før de begyndte.

Verdensbefolkningen var nede på 2,5 milliarder i 1950. Den strøm ville hurtigt være ophørt, hvis alle blev tvangshjemsendt øjeblikkelig uden mulighed for at blive. Uden asylbehandling ingen

asylsøgere. .

»ædle demokratiske frihedskæmpere« bliver og kæmper for deres sag, uanset risikoen – hvem er der eller til at befri deres lande fra diktaturet? Nogen mener åbenbart, at vi skal være forpligtet til at modtage en evig strøm fra evige diktaturstater – af lunkne individer, der sandsynligvis selv er diktaturtilhænger – men som blot tabte magtkampen, fordi de holdt på den forkerte diktator. Europa kunne overlade de få reelt forfulgte til Amerikas emigrantstater. Europas lande er rigtige folkestater, også kaldet fædrelande!

Bogen har i øvrigt en ganske overraskende slutning.

Bent Jacobsen

Hvad foretager Den Danske Forening sig?

Af Niels Bach Jensen

Under møder i Den Danske Forening bliver undertegnede ofte spurgt om hvad foreningen foretager sig for at skabe en øget profilering af DDF.

Svaret er meget enkelt: Vi gør alt hvad vi kan!

Igen gennem årene har vi forsøgt at få vores reklame-annoncer optaget i Hjemmeværnsbladet, i bladet "Jæger" i Kuponnyheder osv.

Ligeledes har vi uden held forsøgt at få opsat vores reklame-annoncer som "lysavis" i det indre København. Vi har sammesteds forsøgt os med reklamebanner på turist-leje cyklerne.

Vi har sendt "Nødhjælpspakker" indeholdende i hundredvis af Danskeren til vores udsendte soldater. Vi har kontak- tet skoler, gymnasier og HF-anstalter med henblik på foredragsvirksomhed.

Vi har delt i titusindvis – muligvis i 100.000 vis af ældre numre af Danske- ren ud til private beboelser.

Vi sender løbende breve ud til læser- brevsskribenter der er os venlig stemt med opfordring til at melde sig ind i foreningen.

Med dette for øje rettede undertegnede i efteråret 2006 henvendelse til samtlige Zoologiske haver og Dyreparker i Dan- mark for at høre om hvorvidt forenin- gen, mod klækkelig betaling, kunne tegne et dyre sponsorat mod at vi fik vort logo placeret ud for det pågælden- de dyr.

Danmarks akvarium blev kontaktet med ønske om at DDF blev sponsor for den otte-armede blæksprutte.

Fjord og Bælt Centret blev kontaktet med ønske om at DDF blev hovedspon- sor for marsvine-anlægget.

Aqua Ferskvandscentret ved Silkeborg blev forespurgt om muligheden for at foreningen sponsorerede storke- anlægget.

Ebeltoft Zoo og Safari blev skriftligt kontaktet hvorunder jeg spurgte om muligheden for at Den Danske Forening blev sponsor for den Europæiske Bison og Bongo antilopen.

Københavns Zoo blev ligeledes skrift- ligt kontaktet for muligheden for at DDF blev sponsor for ulve-anlægget.

Aalborg Zoo blev forespurgt om mulig- heden for et sponsorat af den afrikanske Kudu antilope.

Op slutteligt blev Odense Zoo kontaktet

med henblik på at DDF blev sponsor for den her beliggende landbrugs-ejendom indeholdende heste, køer og geder. Til- lige hermed ønskede DDF via reklame- skilte at være synlig i Odense Zoo, ved at disse blev placeret på det lille zoo- tog, der i højsæsonen kører rundt med havens gæster.

Udover Danmarks Akvarium der tilsy- neladende ikke følte sig forpligtiget til at svare fik jeg i løbet af de næste uger brev fra samtlige af de andre dyrepark- er:

Aalborg Zoo skrev:

"Vi er ved at udarbejde nyt sponsorkon- cept / Værdigrundlag, og indtil dette er endeligt fastlagt, må vi takke nej til je- res henvendelse om optagelse i sponsor- klubben."

Københavns Zoo skrev:

"Tak for jeres henvendelse vedrørende sponsorat i Zoo. Desværre må jeg skuf- fe jer.

Sponsor – og støtteforeningens bestyrel- se har for et par år siden vedtaget, at

politiske partier og foreninger med poli- tisk formål uanset politisk ståsted og holdning, ikke kan tegne sponsorat i zoo.

Zoos erhvervs – og sponsorklub, som sponsorforeningen hedder i dag, er kun åben for erhvervsvirksomheder, hvis virke ikke er i konflikt med Zoologisk Haves overordnede mission, samt for ikke-politiske foreninger."

Ebeltoft Zoo og Safari skrev:

"Vi takker for jeres henvendelse vedrø- rende sponsorat af den Europæiske Bi- son og Bongo Antilopen.

Vi kan desværre ikke imødegå jeres ønske, da vi i Ebeltoft Zoo og Safari har taget den beslutning, at vi ikke kan ind- gå samarbejde med organisationer med religiøst eller politisk indhold".

Fjord og Bælt Centret skrev:

"Først af alt vil jeg meget gerne takke for jeres henvendelse vedr. ønsket om at sponsorere Fjord og Bælt.

En sådan beslutning er dog uden for ledelsens beføjelser, hvorved jeg beder Dem rette henvendelse til Driftfondens bestyrelsesformand"

Odense Zoo skrev:

"Tak for Den Danske Forenings hen- vendelse til Odense Zoo. Vi kan des- værre ikke imødekomme jeres ønske om at blive erhvervspartner.

Odense Zoo har af principielle årsager ikke politiske foreninger og organisatio- ner som erhvervspartnere".

Aqua Ferskvands Akvarium skrev:

"Tak for dit brev om at Den Danske Forening vil tegne et grundsponsorat i AQUA.

Da AQUA imidlertid af principielle grunde ikke indgår sponsoraftaler med politiske partier og organisationer med et væsentligt politisk sigte må vi takke pænt nej til foreningens tilbud om at tegne et grundsponsorat.

Vi takker for foreningens interesse for vores aktiviteter."

Lutter pæne og høflige breve – og af- slag over hele linjen.

På en eller anden vis har jeg forståelse – hvilket ikke skal forveksles med respekt – for disse beslutninger idet det, tiderne til trods, stadigvæk er forbundet med forretningsmæssigt selvmord at blive sat i forbindelse med Den Danske For- ening.

Foreningsnyt

Grundlovsmøde i Århus

Ved Borum Eshøj, Eshøjvej
D. 5. juni kl. 14

Talere:

Jan Høeg, Norge, formand for FMI
Tomas Kierstein, næstformand for DDF
Poul Vinther Jensen, fhv. næstformand

**For bilister er der parkeringsplads på Eshøjvej
Fra Århus C går der bus til Eshøjvej**

Grundlovsmøde i Næstved

Grønnegades Kaserne
(kulturhus i byens centrum)

D. 5. juni kl. 14

Taler:

Cand. mag. Åse Clausen Bjerg,
Formand for Kvinder for Danmark

Medlemsmøde i Kalundborg

Kalundborg Hallerne,
J. Hagemann-Petersens Allé 11
D. 17. maj kl. 19:30

Taler:

Harry Vinter, formand for DDF

Emne: Befolkningsudvikling, globalisering,
fattigdom og velstand

Medlemsmøde i Århus

På Cykelbanen, Jyllands Alle 79

D. 16. juni kl. Kl. 14

Nærmere oplysninger senere på DDFs hjemmeside

Danmarksfonden

Finansminister Bendt Bendtsen vil oprette en fond, som skal markedsføre Danmark i udlandet. Han havde tænkt sig, at fonden skulle hedde Danmarksfonden.

Ideen med en fond møder bred tilslutning i folketinget, men Socialdemokraterne og De Radikale kræver nu at fon-

den får et andet navn, fordi Den Danske Forening allerede har en fond af samme navn.

Den Danske Forening har ikke noget problem med et navnesammenfald, men får nu lov at beholde navnet for sig selv.

Hvad den statslige fond så skal hedde er endnu uvist.

Den radikale Elsebeth Gerner Nielsen mener, at Den Danske Forening vil

bygge skyttegrave omkring Danmark og udtaler, at "målet med fonden er at bygge bro til resten af verden"

For god ordens skyld skal det lige slås fast, at Den Danske Forening også ønsker at bygge bro til hele verden. Den Danske Forening ønsker bare ikke, at denne bro skal bruges til overførelse af en endeløs menneskestrøm i den ene retning.

HV

Nyt styrelsesmedlem

Den Danske Forening har optaget den 58-årige EGU-konsulent Ole Steenen som nyt medlem af styrelsen.

Om sin bevæggrund for at indtræde i det aktive foreningsarbejde udtaler Ole Steenen:

Man kan blive træt af at være "til ulejlighed i eget land."

Man kan få nok af at høre ord som: Særrettigheder, tørklæder, Muhammed-krise, kriminalitet, parallelsamfund, indvandrerbander, ghettodannelser osv.

På et tidspunkt reagerer man på, at det er forbudt at tale lige ud af posen om visse emner.

Og når man så tilmed oplever, at der overhovedet ikke er politisk vilje til at dæmpe op for indvandrerproblematikken og den snigende islamisering med alt, hvad der følger heraf, så må man desværre handle.

Dertil nåede jeg for nogle år siden, og blev derefter medlem af DDF, som på seriøs og meget hæderlig vis beskæftiger sig med ovennævnte emner.

Som medlem af styrelsen vil jeg loyalt bakke op omkring foreningens mission, medvirke til at legitimere den uundgåelige debat samt arbejde med den nødvendige formidling af facts.

Ny løbeseddel/plakat

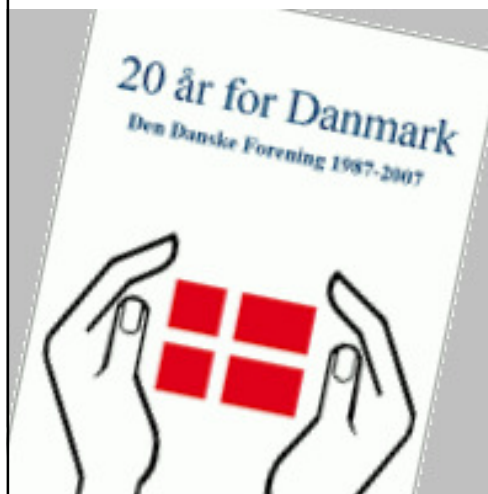
Hosstående løbeseddel/plakat blev bragt som annonce i flere forskellige dagblade i den sidste halvdel af Den Danske Forenings jubilæumsmåned marts.

Den er siden blevet optrykt i mange tusinde eksemplarer, som vi gerne skulle have uddelt og opklæbet over hele landet i løbet af indeværende år.

Den er trykt både som løbeseddel/mini-plakat i størrelse A4 og i plakatstørrelse B2.

Bestil et bundt på tlf. 86 13 24 01 eller per e-mail hos danskeren@danskeren.dk

DDFs jubilæumsbog tilsendes frit ved indsettelse af 100 kr. på giro 454-7551. Anfør "20 år" ved bestillingen.

"HVAD SAGDE VI?"

Hvad sagde Den Danske Forening for 20 år siden?

- Vi anslog, at der ville være 400.000 fremmede omkring år 2000
- Vi advarede om, at indvandringen gav grobund for kriminalitet og terrorisme
- Vi advarede om, at indvandrerghettoer var under dannelse
- Vi bragte eksempler på, at muslimer medbringer et diskriminerende kvindesyn

Hvordan gik det så?

- Mindst 477.700 indvandrere og efterkommere
- Op til 25% fremmede i danske fængsler og arrester samt tre verserende terrorsager
- 50 større boligområder med fremmed dominans
- Tvangsægteskaber, tilsløring og tilmed æresdrab har spredt sig i Europa

Hvordan vil det mon se ud om 20 år?

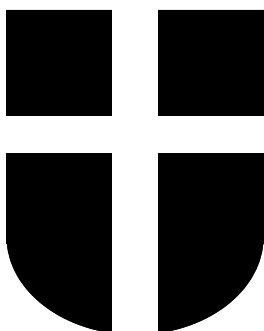
STOP OP! - FØR DET ER FOR SENT...

Den 18. marts 2007 har Den Danske Forening i 20 år kæmpet for Danmark!

Politikerne bliver ikke klogere, så derfor må du selv følge med på:

www.dendanskeforening.dk

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfondens af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfondens", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

☐ Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.

☐ Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.

☐ Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde